

ДОЧЕРЬ

Джаклин
СЮЗАН

olibri

ДЖАКЛИН СЮЗАН ДОЛОРЕС

Превод: Савина Манолова

chitanka.info

Джаклин Сюзан е сред най-четените авторки в историята на световното книгоиздаване. Първата ѝ книга — „Долината на куклите“ (1966 година) държи рекорда на „Гинес“ по броя на продадените екземпляри в света. Вторият ѝ роман („Машина за любов“ 1969 година) още с излизането си скача на първо място в топлистата на най-четените книги и остава там в продължение на цяла година. Следващите три романа на Джаклин Сюзан имат същата съдба и по този начин писателката се превръща във феномен, непознат в американското книгоиздаване — пет последователни бестселъра на първо място в листата от общо пет написани книги. „Долорес“ е последната творба на Джаклин Сюзан, сътворена една година преди ранната ѝ смърт през 1974 година.

„Долорес“ е историята на красивата млада вдовица на убит американски президент, която разказва за живота ѝ след годините, прекарани в Белия дом.

На моята майка

ЧАСТ ПЪРВА

ГОЛЯМАТА ЦЕЛ В ЖИВОТА

Въздухът беше леденостуден, когато самолет номер едно^[1] на Военновъздушните сили бавно се запуска над Вашингтон. Въпреки че в самолета беше топло, пътниците почти усетиха влагата отвън. Долорес потрепери, обгърна се с ръце и се втренчи в светлинките под себе си. Хиляди малки коли се носеха през града като стадо леминги. И все пак тези редици миниатюрни коли бяха пълни с хора, които отиваха на гости, на кино или някъде другаде по свое собствено желание. Тя отново потрепери и се сви на седалката. Все още беше облечена с бежовия костюм, който носеше в Ню Орлиънс.

В Ню Орлиънс беше топло и слънчево. Но във Вашингтон цареше зима. Знаеше, че журналистите ще я чакат на слизване от самолета. Винаги я чакаха до стълбичката, ала сега тя щеше да слезе от самолет номер едно за последен път. Джеймс Т. Райън, наричан с любов Джими от всички, които го познаваха, обикновено се изтягаше на дивана до последния момент преди приземяването (счупеният преди години прешлен на врата все се обаждаше и поради това бяха сложили дивана в самолета). Но той вече не изпитваше болка, а на дивана седеше Елуд Джейсън Лайънс. Студен и самотен, Джими лежеше отзад в ковчега. Куршумът, който го бе настигнал тъй бързо и лесно, още беше в сърцето му. Откриха убиеца веднага и го направиха на решето, преди да успее да избяга. Роналд Престън — мъж със зеленикаво лице, слаб и висок, с гърбав нос. Защо го беше направил? Дали не бе решил, че този акт ще му осигури постоянно място в историята след години на жалко безцветно живуркане? Струваше ли си да умира за това? Само за да го запомнят като убиеца на Джеймс Т. Райън? Може би Роналд-Престънците на този свят нямаха за какво друго да живеят и зрелищната смърт бе единственото, което можеха да постигнат. Но Джими имаше голяма цел в живота. Божичко, не познаваше по-жизнен човек от него. Нима тази сутрин лицето му не сияеше от гордост при скандиранията на тълпата: „Долорес! Долорес!“? А хубавата дребна италианка, която ѝ беше дала цвете и

промълвила: „*Multibella!*“. Е, сега положително не изглеждаше *multibella*. Една от белите ѝ ръкавици липсваше и целият костюм беше изпръскан с кръв. Джими харесваше този костюм, защото не личеше колко е скъп. Господи, кому бяха нужни тези спорове за багажа и дрехите, които да вземе за пътуването? Искаше да бъде неотразима и беше приготвила няколко вида облекло, въпреки че Бетси Минтън непрекъснато проверяваше прогнозата за времето. Човек никога не можеше да е сигурен. В момента Бетси беше при децата. Истински дар божи. Беше започнала като икономка при тях, докато Джим беше още сенатор, а когато стана президент, тя издигна Бетси до поста лична камериерка и секретарка. Бетси се справяше с всичко. Беше отвела децата при сестрата на Джим и когато дойдеше моментът, щеше да им съобщи.

Какво щеше да им съобщи? Че баща им е бил убит, докато е произнасял реч пред възторжената тълпа? Че трябва да напуснат Белия дом? Че целият им свят е рухнал? Щяха ли да разберат какво представлява смъртта? Мери Лу беше на шест години. Бе видяла как умира кученцето ѝ. Знаеше за Небето. Но близнаците? Малките Джими и Майк? Бяха едва тригодишни и не правеха разлика между Бог и дядо Коледа. Дори не беше опитвала да им говори за Исус. Снощи в Ню Орлиънс бяха разговаряли с Джими за религията. Нима беше *снощи*? Той поиска да си легнат заедно, но тя му отказа, защото в осем сутринта трябваше да дойде фризьорката, а после следваше церемониалната закуска и дългото пътуване през града до мястото, където щеше да ги чака тълпата, пред която трябваше да произнесе речта. В Ню Орлиънс беше потискащо горещо и косата ѝ се нуждаеше от особени грижи. Джим се беше усмихнал, той разбираше. Едно от задълженията на първата дама е да изглежда безупречно. Сега обаче със сигурност не беше безупречна. Намачкан костюм, паднала над лицето коса. И вече никога нямаше да може да легне, при него... никога! Не, не биваше да позволява на сълзите да бликнат. Истинската дама не издава чувствата си пред хора.

[1] В самолет номер едно на Военновъздушните сили на САЩ се вози президентът. — Б.пр. ↑

ПЪРВАТА ДАМА

Усети как някой нежно я потупва по рамото. Кой се осмеляваше да я докосне! Тя беше Долорес Райън — първата дама... О, господи, не, вече беше само Долорес Райън — обикновена гражданка, а внимателната ръка, която я потупа, принадлежеше на Елуд Джейсън Лайънс, новия президент на Съединените щати. Докато минаваше по пътеката между седалките, беше успял да докара на лицето си съчувствена усмивка. Тя се втренчи в кльощавия гръб на новия президент. Наблюдаваше го как сяда до закръглената си жена — новата първа дама. Те щяха да живеят в любимия ѝ Бял дом, който тя беше преобразила и направила толкова красив. Домът, където искаше Майк, Джими и Мери Лу да прекарат осем прекрасни години. Сега там щяха да живеят децата на Елуд и Лилиан. Ели, Еди, Елуд Младши и Едуард. Мили деца, но едва ли щяха да оценят красотата, която тя бе внесла в Белия дом. Не можеше да си представи Лилиан Елуд в бяло-жълтата си спалня. Или някое от момичетата ѝ в стаята на Мери Лу. Също в жълто и бяло — точно копие на „стаята на мами“. Не, те щяха да променят всичко. Елуд вероятно щеше да преобзаведе и стаята на Джими. Елуд Джейсън Лайънс се смяташе за човек от народа. Не допускаше някой да забрави, че дядо му е бил миньор. И че харесва съвсем обикновена храна. Вероятно щяха да нагъват виенските си шницели наред моравата пред Белия дом. Боже, защо мислеше за тях така? Джими не би искал тя да подценява семейство Лайънс. Той ги обичаше. Когато ходеха на семейните плажни пикници в Нюпорт Бийч, целият род ядеше хамбургери, а Майкъл, братът на Джими, дори нахлупваше шапка на готвач, когато им сервираше. Семейство Райън умираше за хамбургери и варена царевица. Джими толкова се ядосваше, когато тя приготвяше за себе си кошничка с пастет от гъши дроб и фини сандвичи с краставица. Гримасничеше и пред кресоновите сандвичи, които тя често поднасяше с чая. Винаги намираше страстта ѝ към хайвера за налудничава.

Хайвер! Това ѝ напомни за Париж. Париж им бе дал прекрасни моменти на близост. В живота им те бяха малко и колкото и странно да беше, винаги ги съпътстваха трагични моменти. Както сега. Не можеше да проумее, че Джими лежи мъртъв в покрития с националното знаме ковчег. Той беше неин. А не ѝ принадлежеше. Равнодушни лекарски ръце го бяха докосвали и рязали. Боже, Джими така мразеше да е слаб и болен. Една година след сватбата им бе паднал от кон и си беше счупил прешлен на врата. Как негодуваше, когато цели седмици го опъваха в болницата, как мразеше да го докосват сестри и да го дупчат лекари, без да му дават надежда за цялостно възстановяване. Толкова беше храбър. До деня, когато видя по бузата му да се търкаля сълза. Беше я попила с устни, без да пуска ръката му, а той се усмихна измъчено. Защо тогава успя да му покаже чувствата си (дали не поради неговата слабост)? Когато беше здрав и силен, винаги изглеждаше непроницаем. Но в онази единствена безценна секунда в болницата той се пресегна емоционално към нея. За пръв път. Дори по време на медения им месец, когато я беше искал и имал, без обаче да ѝ принадлежи по какъвто и да било начин. У Джеймс Т. Райън винаги имаше една частица, която пазеше само за себе си, някаква особена студенина, която от време на време нахлуваше в очите му и я предупреждаваше: „Стой си на мястото“. Странно, винаги се натъкваше на тази бариера при хората, които обичаше или на които държеше. За първи път ѝ се случи с учителя по тенис, когато беше петнайсетгодишна — тогава нямаше представа, че е хомосексуален, и кратката разходка около корта, когато той леко я прегръщаше през раменете, беше достатъчна за дълги часове на ученически блянове. Но те продължиха само няколко скъпоценни седмици. Един ден, когато забеляза как Долорес се захласва по Били, майка ѝ пушна бомбата. Обясни ѝ със смях, че Били си има приятел, интимен приятел на име Боб.

Беше продължила да обожава уроците по тенис, но вече сдържаше чувствата си, защото знаеше, че Били има свой собствен свят, в който тя няма достъп.

Като света на Джими. Той оздравя и тя никога повече не видя дори сянка от сълза. Стана стария Джими — непобедимия „свръхчовек“. И тогава една нощ тя случайно зърна шишенцата в аптечката му. Всички с етикет „Болкоуспокояващо“. Започна

внимателно да го наблюдава и понякога виждаше как стиска зъби, как скришом гълта хапчета и разбра, че парните бани и терапевтът, който идваше да му показва различни упражнения, не са случайни. Но от негова страна нямаше оплаквания от болки, нямаше моменти на близост до нощта на провала в Речната война в Югоизточна Азия, когато много американски войници паднаха убити. Онази нощ дойде в нейната спалня да ѝ съобщи новината. Никога не беше го виждала тъй сломен. И тогава се хвърли в обятията на мъжа си, защото повторно видя сълзи в очите му. Притискаха се един към друг, както не бяха го правили дори през медения си месец. Беше сигурна, че тогава зачена втората двойка близнаци. И носеше гордо огромния си корем, защото двете бебета бяха създадени в мига на най-дълбоката им любов.

Не можа да приеме факта, че ги роди мъртви. Малките Тимоти и Уилям. И очите на Джими се насълзиха, но той се сдържа, защото тя ридаеше неудържимо. Тогава той ѝ каза: „Доло, винаги съм знаел, че Бог ме е избрал за нещо голямо, а е всеизвестно, че трагедията върви редом с величието. Затова помни — членовете на семейство Райън не показват слабост пред хората. Ако загубиш на тенис, трябва да прескочиш мрежата, сякаш си станала шампион, и да поздравиш противника си“. Тогава тя изкрещя, хлипайки: „Но аз не съм Райън, аз съм Кортес, произходът ми е от Кастилия. Латинците са емоционални“. Искаше да добави: „И искат да показват чувствата си, да ги споделят, да са близки не само в някои моменти“.

Да, близостта им възникваше само при трагични обстоятелства.

3 НИТА

А сега настъпи и най-голямата трагедия. „Джими, прошепна тя в себе си, не мога да те прегърна, защото лежиш там отзад, в ковчегата, и изстиваш с всяка изминала минута. Затова ти оставих медальона със света Тереза, който носех на врата си, откакто татко ми го подари, когато бях на седем години. Никога не бях го сваляла. Сега поне той ще ни свързва. Надявам се наистина да има отвъден живот, защото толкова често бяхме разделени, толкова пъти ми беше невъзможно да ти кажа какво изпитвам към теб... Но днес ще правя това, което искаше ти. Ще бъда истинска Райън. Няма да заплача. Не заплаках и когато стоях редом с Елуд и слушах как се кълне в Конституцията. Преструвах се на истинска Райън. Обещавам ти, Джими! Никой няма да забрави, че аз съм Долорес Райън, и никой няма да те забрави. Ще се погрижа за това. Джими, има ли нещо там, отвъд? Можеш ли да четеш мислите ми? На небето ли си? Срещна ли там баща ми? Наричаха го Лъскавия Дан заради изключителната му красота. И той обичаше хубавите жени, затова майка ми го остави. Но сбърка, защото след това просто изсъхна. Не може да му намери достоен заместник и само гледаше как той излиза с красиви актриси и манекенки от Ню Йорк. Това бе причината да не се разделя с теб, Джими. Винаги когато... не, по-добре сега да не мисля за това. Ти ми принадлежиш завинаги и ще се постарая да се гордееш с мен. Както тогава, в Париж, когато най-сетне призна, че хайверът в края на краищата няма лош вкус.“

Хайвер... В Париж имаше купища хайвер. Там беше намерила собствения си облик. Преди Париж беше само „синя кръв“, хубавичка жена-момиче, омъжена за мъж с външност на кинозвезда и с невероятно обаяние. Беше неизвестна, безлично момиче от добро семейство. И тогава, през втората година от президентството му, дойде посещението в Париж. Французите си загубиха ума по нея. Възхищаваха се от изисканите ѝ тоалети и лекотата, с която говореше езика им. Бедният Джими едва успя да изломоти на френски дълго

репетираната си приветствена реч, докато Долорес направо покори Париж. Тогава за първи път забеляза новото изражение в очите му. Всъщност изражението не беше ново, беше старото му изражение, с което я бе гледал, когато започнаха да излизат заедно, с което се възхищаваше от красивите рокли, които носеше през медения им месец. Беше изчезнало след раждането на Мери Лу и се смени с гузен поглед, защото знаеше, че е разбрала за Таня. През последните месеци на бременността всичките ѝ „добри приятелки“ я засипваха с намеци за Таня. Елегантната Таня с лекия акцент, омъжена за възрастен сенатор. През тези последни месеци Джими често се губеше, докато тя не можеше да прикрие наедриялата си фигура дори под изисканите, шити по поръчка широки рокли. Винаги намираше някакво извинение — официална работа, среща с брат си, но не ѝ беше нужно много време да разбере за тайните му посещения в красивата къща в Джорджтаун^[1], особено когато възрастният сенатор беше в имението си в Мериленд. Сенаторът беше двайсет години по-възрастен от жена си и знаеше всичко за връзката им, но как би могъл да се сравни с мъжа, пожелал красивата Таня, особено ако този мъж беше президентът на Съединените щати?

Но Париж промени нещата. Долорес беше открила облика си на наперена и бляскава жена. Беше нещо като втори меден месец. Дори подходът на Джими в секса стана по-интимен и по-малко агресивен. Понякога това тревожеше Долорес. Никога не бе успяла да се отпусне в леглото. Всъщност налагаше ѝ се да стиска зъби всеки път, когато позволяваше на Джими да прави любов с нея. Преструваше се, че ѝ е приятно, за да не го наскърби, но едва когато Джими спря да я иска, усети, че сексът ѝ липсва. Не поради незадоволена страст, а защото чувството, че е желана, поддържаше увереността ѝ в собствената ѝ женственост. Понякога четеше филмови списания, в които я наричаха красива. Започна тайно да изрязва снимките си от кориците, гледаше се втръчено в огледалото и шепнеше: „Аз съм красива“, но всъщност не го вярваше. Нита беше красавицата. Хуанита и Долорес Кортес, с разлика от единайсет месеца, най-красивите дебютантки^[2] на Ню Йорк. Как беше завиждала на външността на Нита! Сестра ѝ беше висока само метър и шейсет и никога не се оказваше прекалено висока за някой мъж. Долорес беше метър и шейсет и осем, прекрасен ръст според новите модни стандарти, защото Джими беше метър и

осемдесет и три. Но на шестнайсет години неизменно се чувстваше дълга, тромава и несъразмерна редом с безупречната Нита.

А колко сълзи трябваше да преглътне, когато Нита се сгоди за лорд Брамли. Долорес обожаваше лорд Нелсън Брамли. И усещаше, че и той ѝ се възхищава. Бяха се запознали на „техния“ бал, на който двете с Нита бяха представени заедно в обществото. „Да те представят“ на деветнайсет години! Но това бе единственият начин, по който майка им можеше да го направи — да представи едновременно и двете сестри. След смъртта на баща им едва свързваха двата края. Семейство Кортес все още се намираше високо в социалния регистър, но финансово беше кръгла нула. Въпреки това дебютът на Долорес и Хуанита се превърна във важно социално събитие. Всички приемливи ергени приеха поканата. С помощта на своя стара приятелка, която завеждаше светските колони в някои вестници, госпожа Кортес успя да осигури дори присъствието на няколко титулувани особи. Най-изтъкнатото име сред тях беше лорд Нелсън Брамли. Не само красавец, но и милионер. Долорес не беше виждала по-хубав мъж.

Лорд Брамли танцува няколко пъти с Нита, но почти цялата вечер посвети на Долорес. След това заведе и двете на театър. И така настъпи вечерта, когато дойде у тях да поговори насаме с госпожа Кортес. Долорес чакаше в стаята си с едва сдържано вълнение, а Нита невъзмутимо редеше пасианси на леглото. Измина цяла вечност, преди госпожа Кортес да изпрати да повикат двете момичета. Завариха я щастливо усмихната. Лорд Брамли беше поискал ръката на Нита. Долорес някак успя да измайстори ведре усмивка, докато майка ѝ сияеше, а Нита смирено прие.

Да, в началото Нита имаше всичко. Дребна и стройна фигура, гъста черна коса. (Долорес беше родена с коса, кафява като козината на полска мишка, кичури от която започна да изрусява с перхидрол като ученичка, след като се наслуша на възторзите от необикновената коса на Нита.) Сватбата на Нита беше истинско зрелище. Седмици наред вестниците публикуваха снимки и материали за Нита и лорд Брамли. „Красивата двойка вечеря в «Колони»... обядва в «21».“ Често канеха и Долорес на обедите. Опитваше да отказва, но знаеше, че трябва да се явява в обществото. Нощем, сама в леглото, не си позволяваше да плаче, защото знаеше, че ако се отпусне, няма да може да се овладее.

Събра сили да отиде на пробите на Нита за чеиза и булчинската рокля (последните сребърни прибори от времето на крал Джордж и лиможният порцелан бяха разпродадени за осигуряване на този разкош). „Доло, каза тогава майка ѝ, когато решиш да се жениш, ще трябва да избягаш с избраника си! Не мога да си позволя втора сватба.“ Долорес беше започнала работа в ООН като преводачка. Владееше не само френски, но и испански. Започна да учи руски, готова беше на всичко, само и само да изтрие от паметта си сватбата на Нита с всички присъстващи на нея журналисти.

[1] Аристократичен квартал във Вашингтон. — Б.пр. ↑

[2] Млади момичета, които правят първите си стъпки във висшето общество. — Б.пр. ↑

БАРОНЪТ

Работеше в ООН от една година, когато се запозна с Джеймс Т. Райън. Даваше си сметка, че е невероятно привлекателен, но не можеше да изпитва нищо към него. Беше прекалено скоро след лорд Брамли. Въпреки това започна да излиза с него, когато той беше в Ню Йорк, и демонстрираше интерес, какъвто не изпитваше. В края на краищата срещите с най-желания и привлекателен сенатор в страната бяха немалко завоевание, а когато снимките им започнаха да се появяват в светските хроники, редовно ги изпращаше на Нита.

Знаеше, че няма да я впечатлят. Нита все още бе недостижима. За трите кратки години след сватбата си роди две красиви момченца. Снимките в „Уимънс Уеър“^[1] я показваха във вихъра на най-пищните европейски балове. Непрекъснато сновеше между Лондон, Париж и Рим, а Долорес не пропусна да забележи, че има най-малко седем кожени палта.

Но това вече не я нараняваше толкова силно, защото Нита беше в Лондон, а тя — в Ню Йорк, във вихъра на събитията, под ръка с бляскав сенатор, който редовно пътуваше от Вашингтон до Ню Йорк, за да се среща с нея. Джеймс Т. Райън беше пълна противоположност на лорд Нелсън Брамли. Баща му, Тимоти Райън, не криеше факта, че на младини е работил като зидар в град Шамокин, щата Пенсилвания, след което заминал за Филаделфия с осемстотин долара в джоба, за да приключи кариерата си като най-големия предприемач на източното крайбрежие. Притежаваше имоти и сгради във Филаделфия, Ню Йорк, Бостън, Детройт, Чикаго. Купил имение във Флорида през трийсетте години, когато земята била най-евтина, и станал мултимиллионер, преди двамата му синове и трите му дъщери да навършат тринайсет години. Но все така си оставаше „човек от народа“. Жена му Бриджит беше хубава и силна духом. Затваряше си очите за шумната му връзка с известна скулпторка и по два пъти на ден ходеше на черква да се моли на Бог да ѝ вдъхне кураж. Когато получи първата си тежка сърдечна криза, той зарязва скулпторката и се върна при Бриджит.

Долорес се срещаше с Джими вече близо година, когато Нита пристигна с лорд Брамли и децата да погостува за Коледа. Когато Долорес и майка ѝ ги посрещнаха на летището, Нита водеше две детегледачки и бе потънала в самурени кожи. Лорд Брамли беше взел самолета на свой приятел и двамата с Нита минаха през митницата, без изобщо да ги спират. Долорес отново се почувства прекалено висока, тромава и непривлекателна. На другия ден двете обядваха в „Орсини“ и си поприказваха на спокойствие (докато вестникарите и фотографите дебнеха отвън за Нита). Долорес забеляза, че всички жени в ресторанта са прехласнати по двайсеткаратовия брилянт на Нита и новото ѝ спортно палто от визон. Опитва се да прикрие вълната от завист, която се надигна в нея. Смяташе, че я е надмогнала. Поддържаше приятен светски разговор и се мъчеше да харесва Нита, докато я гледеше как пали цигара от цигара. Когато сервираха кафето, Нита се наведе към нея и прошепна:

— Доло, бременна съм.

— Чудесно. Този път ще е момиче.

— Не съм казала на Нелсън.

— Защо?

— Защото искам да го махна. Сигурно знаеш подходящо място или лекар.

Долорес зяпна.

— Откъде да знам?

— Хайде, Доло, ти си почти на двайсет и две години. Не може да не ти се е случвало нещо непредвидено. Лично аз се боя от „пръстена“, а диафрагмата просто не ми влияе. Доло, трябва да ми помогнеш.

Долорес се втренчи в салфетката си. Срамуваше се да признае, че въпросът с диафрагмата не стои пред нея, с „пръстена“ — също (дори не знаеше какво е „пръстен“). Срещаше се с Джими близо година, но по съвсем необвързващ начин. Цялото ѝ внимание беше съсредоточено в работата. Беше усъвършенствала руския и сега учеше гръцки. Помълча и тихо заяви:

— Не познавам такива лекари, а освен това защо искаш да го махаш? Знаеш, че е смъртен грях.

— Боже мой, не ми казвай, че още киснеш по църквите.

— Не кисна, но съм вярваща и всяка неделя ходя на служба. Ние сме възпитани като католички. Не съм стриктна и трябва да призная,

че не помня откога не съм се изповядвала, но не бих могла да извърша съзнателно нещо, за което знам, че е смъртен грях.

— По дяволите, не мога да се натоваря с повече от две деца. Имам нужда от свобода.

— А Нелсън?

Нита се засмя.

— Доло, Доло, когато се оженихме, той имаше любовница. Цяла Европа знаеше за нея, с изключение на мен. Имал е нужда от подходяща съпруга и изглежда ме е проучил и избрал като кобила за разплод. Веднага след медения месец ми каза за любовницата си. Анджелина, някаква италианска швейцарка. Журналистка е. Уредил я в Париж и всяка събота и неделя е при нея.

Долорес посегна и помилва ръката на сестра си.

— О, Нита, толкова съжалявам.

— Недей — сръза я Нита. — И не ме гледай съжалително, защото половината зала ни наблюдава. Аз съм лейди Брамли, пък и той е много щедър. Разбира се, бижутата са семейна собственост, предават се от поколение на поколение и никой настоящ притежател няма правото да ги продава, но иначе си имам всичко: красив апартамент в „Белгрейвия“ — един от най-прекрасните квартали на Лондон, с трийсет стаи и седем прислужници, огромна къща в провинцията, почти замък. Е, не е най-богатият мъж в Европа, искам да кажа, че нямаме яхти и расови коне, но сме богати. Той също е католик, тъй че разводът е немислим. Пък и нямам намерение да повтарям грешката на мама. Заявих му, че ще поддържахме фасадата на щастливо семейство, но възнамерявам и аз да имам своите връзки. Затова искам да се отърва от детето.

Нита успя сама да си намери подходящ лекар и махна бебето. След това се върна в Лондон и продължи да се появява по кориците на „Вог“, „Умънс Уеър“ и всички европейски списания с усмихнатия Нелсън до себе си. Но в писъмцата си до Долорес намекваше за кратка авантюра с италиански киноактьор, за кратка и бурна любов с крупие от лондонски игрален клуб и непрекъснато примираше по барон Ерик дьо Савон — един от най-богатите мъже в света. Долорес не можеше да разбере увлечението ѝ по него. Беше го виждала веднъж в Лондон,

когато отиде на гости при Нита. Тези посещения бяха станали честа практика. Винаги се втурваше към Лондон, когато Джими се захващаше с ново „момиче“. Вестниците неизменно отразяваха пътуванията ѝ като „посещения“ при сестра ѝ с описание на интимната и топла близост, царяща между двете. (Джими така и не установи постоянна извънбрачна връзка след случая с Таня и когато Долорес заминаваше, веднага скъсваше със съответното момиче и я бомбардираше с молби да се върне.)

При едно от тези гостувания Долорес се запозна с барона и двамата общуваха, макар и много кратко. Той „случайно“ срещна двете сестри в ресторант „Мирабел“. (Само че този път журналистите отвън чакаха Долорес. Тя не беше просто английска титулувана особа като Нита, а съпруга на президента на Съединените щати.)

[1] „Какво носят жените“ — списание за мода и светски клюки.
— Б.пр. ↑

НАЙ-КРАСИВАТА ЖЕНА В СВЕТА

Баронът седна на тяхната маса за кафето. Над едното си око имаше белег — „белег от сабя“, както им обясни. Всъщност го беше получил, когато сам, с голи ръце, бе разгонил стачка на докери. Притежаваше по-голяма танкерна флота от Онасис и имаше интереси в Близкия и Средния изток. Барон Ерик дьо Савон имаше телосложението на шампион по бокс и беше известен с побоищата си по пристанищата. Но освен това притежаваше верига луксозни хотели в цял свят и колекция от предмети на изкуството, оценена на милиарди долари.

Живееше нашироко и издържаше една балерина, която отдавна бе прехвърлила върха на славата си. Беше невероятно красива жена, но това, изглежда, ни най-малко не тревожеше Нита.

— Трябва да отделям по малко време на Нелсън, а и светският живот си иска своето. Предпочитам да съм спокойна, че Ерик е с жена, която познава от много години, а не флиртува с коя да е. Когато му дойде времето, ще се омъжи за него.

В началото идеята за развод шокираше Долорес. Но Нита беше недвусмислена по отношение на разрива си с църквата. И постепенно Долорес започна да свиква. В края на краищата това засягаше само Нита. Нейният собствен живот сега изглеждаше далеч по-бляскав. Неизменно красеше кориците на филмовите списания, на „Лайф“, „Лук“, „Тайм“, „Нюзуик“ и когато Нита идваше при нея, вече тя бе сестрата на първата дама на Америка, сестрата на най-красивата жена в света.

Най-красивата жена в света!

Долорес обожаваше тази титла, дадена ѝ от журналистите. Не беше слаба и кльощава като молив по подобие на манекенките. Тежеше шейсет и два килограма, но Доналд Брукс така кроеше дрехите ѝ, че изглеждаше стройна и царствена. Косата ѝ бе попълнена с тупе и я носеше като лъвска грива. Стойката ѝ беше безупречна, поддържаше целогодишен загар и успяваше да влиза навсякъде с неподражаемата

походка на полупантера, полуспортистка. До нея Нита изглеждаше дребна и незначителна.

Но Нита рядко идваше в Щатите, а когато славата на Долорес изгря, започна да чувства сестра си по-близка. Долорес нямаше друг, на когото да се довери. Животът ѝ с Джими не бе красив и романтичен. Сватбата им бе отразена широко в светските хроники поради името на Кортес и милионите на Райън. А това я тревожеше, защото във всички интервюта старият Райън — Тимоти, не даваше да се забрави неговият скромнен произход. Жена му Бриджит съвсем не беше потомка на бедняци. Произхождаше от заможено семейство на ирландци католици, баща ѝ бе почитан адвокат от Кливланд. Но тя се предаде пред бомбастичните тиради на Тимоти за американската мечта — как синът на един прост зидар можел един ден да стане президент на Съединените щати. Никой не се отнасяше сериозно към перспективата за „президента“, най-малко Джими. Баща му потроши големи пари за избирателните кампании на Джими и брат му Майкъл, докато накрая ги вкара в Сената. И Джими, и Майкъл бяха предоволни от сенаторските кресла и не смятаха да стават от тях.

Такова бе семейството, в което Долорес влезе чрез брака си. Огромното им богатство беше примамка, на която не можа да устои. Тя харесваше Джими, но от социална гледна точка беше слязла с едно стъпало надолу. Нита ѝ изпрати пари за чеиза и сватбата. Когато Долорес се опита да откаже, сестра ѝ възрази:

— Скъпа, аз просто плувам в пари. Получавам от мъжа си и от барона. Десет хиляди за мен е нищожна сума за джобни разходи.

Сватбата им беше хубава и Джими я заведе в Европа, където прекараха кротък меден месец. Беше ѝ приятно да носи прекрасните си нови дрехи. Двете с майка ѝ направо се бяха пазарили за тях в Ню Йорк. Но Долорес знаеше, че щом се ожени, всичко ще се промени. Когато станеше госпожа Джеймс Т. Райън, щеше да разполага с пари според нуждите си. И щеше да върне парите на Нита.

По време на медения месец в чужбина Нита пое грижата по развлеченията им. Всички харесваха Джими. Разочароващата реалност изплува, когато се върнаха от Европа. Малката къща в Джорджтаун, която Джими беше купил, без да я пита, направо я ужаси. Скри колко е нещастна, когато той с гордост я пренесе на ръце през прага. Пък и наоколо бяха Бриджит, Тимоти, брат му Майкъл с жена си Джойс,

както и трите му сестри, които пицяха от възторг и се хвърлиха да я прегръщат. През цялото време не можа да свали очи от обикновените мебели, от столовете — имитация на стила „Кралица Ана“. И от Бетси Минтън, неговата икономка, която жадуваше да ѝ „прислужва“.

Долорес направо не можеше да повярва на очите си.

Богатството на Тимоти Райън се пресмяташе на около четирийсет милиона, а Джим, брат му и сестрите му бяха единствени наследници. Очакваше Джими да я остави сама да избере къща по свой вкус, да я обзаведе, да наеме прислугата, да дава бляскави вечери. Вместо това разбра, че той е едва ли не стиснат.

— Доло, имаме голямо имение във Вирджиния. То е на цялото семейство и можем да ходим там в събота и неделя. Имам също така и имение в Нюпорт, достатъчно голямо за целия род. Тъй че, щом зажаднееш за слънце, можеш да го намериш там. Ако ти се прииска да отидеш извън града, също можеш да отидеш там.

— Но то не е мое... наше.

— Наше е — твърдо заяви той. — На семейството. Обичаме имението в провинцията. През лятото караме водни ски, плуваме и ти ще се чувстваш прекрасно там. Избрах къщата в Джорджтаун, защото има четири спални — достатъчно за нас двамата и три или четири деца. Дори и за пет. Аз трябва много да уча, работата в Сената просто ме засипва. Не съм годен за политика. Трябваше да си остана адвокат.

— Тогава защо не остана?

Той я изгледа гузно.

— Татко храни безумната надежда да стана президент.

— Но защо не подготви Майкъл за това? И той е сенатор, а е и с три години по-възрастен от теб.

— Майкъл едва взе изпитите си в университета. Той е по-малко годен за политик дори от мен. Женен е за Джойс само от шест години, а вече има пет деца и чака шесто. Той е домашар, тъй че бремето падна върху мен.

Първата им сериозна разправия избухна, когато тя си купи десет чифта обувки. Джими се вторачи в сметката в пълно недоумение.

— Как може човек да носи десет чифта обувки едновременно?

— Те са за различни тоалети, които смятам да си купя.

— Доло, женени сме само от два месеца.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че чеизът на булката трябва да изтрае поне една година. Майка ми твърди, че носила своя цели пет. Разбира се, през това време са ѝ трябвали предимно рокли за бременни, а вероятно и ти скоро ще започнеш да ги носиш. Тъй че не бързай с покупките.

Не можеше да се примири с подобни възгледи. Очевидно беше научил от баща си цената на спечеления с тежък труд долар. Майка му не държеше особено на дрехите си. Тя още играеше всеки ден тенис, носеше панталони и фигурата ѝ беше стегната и стройна като на младо момиче. На седемдесет и две години Бриджит се гордееше със своята жизненост и с благотворителната си дейност. А Долорес беше любителка на разкоша. Беше го казал баща ѝ още като съвсем малка. Когато предлагаше да ѝ купи бонбон на клечка, тя искаше по един от всеки цвят. Понякога дори не ги ядеше, но обичаше да знае, че ги има. Обожаваше баща си. Испита първата голяма болка в живота си, когато той си отиде, а тя четеше по вестниците за него и красивите жени, с които се движеше. Нита прие напускането му философски.

— Рано или късно щяхме да го загубим. Нали ще имаме свои съпрузи.

Но винаги когато Долорес се виждаше с баща си, той я глезеше. Водеше я на чай в „Плаза“ — най-скъпия нюйоркски хотел, купуваше ѝ хубави дрехи от скъпите магазини на авеню „Мадисън“ и никога не отбелязваше като продавачките колко по-лесно било да се намери размер за Нита, отколкото за Долорес.

ТАЙНИТЕ СЛУЖБИ

Дори години след сватбата им, след раждането на Мери Лу и близнаците, след фантастичния вихър на изборите той продължи да ѝ проверява сметките. Само преди месец ѝ изпрати Бетси Минтън, вече издигната в ранг нейна лична секретарка, да ѝ дава нареждания кои разходи да „съкрати“. Накрая, след разгорещен спор, той изломоти:

— Доло, нямаме толкова пари. Баща ми винаги е преувеличавал богатството ни. Имаме три-четири милиона в брой. Разбира се, това не включва недвижимите имоти. И не забравяй, че изборите ми струваха цяло състояние. Разбира се, за децата има заделени фондове, а и за мен има един милион, който ще получа, когато навърша шейсет години. Тогава ще можем да отдъхнем и да се наслаждаваме на живота. Но засега трябва да сме по-умерени.

Така че когато Нита пристигаше в Ню Йорк и си купуваше по двайсет и четири чифта обувки или по три кожени палта от „Максимилиан“, Долорес само се усмихваше и заявяваше, че това не подхожда на една първа дама. Но как копнееше да притежава всички тези красиви кожи и дрехи. Утешаваше се с факта, че сега Нита беше нейната сестра. Тя беше Долорес Райън и дори Нита започваше да го чувства. Една вечер, когато отиваха на откриването на благотворителна изложба, Нита рече:

— Доло, при всичките ми бижута те ще снимат теб.

И се оказа права.

Когато ходеха в „Орсини“, позволяваше на Нита да плаща всичките им обеда. Нита не беше омъжена за „безпаричен“ милионер. Получаваше и невероятни подаръци от барона, по когото беше загубила напълно ума си. Беше опитала какви ли не примамки, но той упорито отказваше да говори за брак. И все пак, въпреки парите си, Нита бе изтикана на втори план. Нежното ѝ като камелия изящество вече изглеждаше блудкаво. Долорес диктуваше модата, Долорес беше лъвицата, която красеше страниците на „Вог“ и „Харпърс Базаар“. Долорес, която можеше да „създава“ модисти само като „приемеше“ да

носи новите им модели. Долорес, първата дама в модата. Долорес, първата дама на земята!

Само че вече не беше първа дама. Беше вдовица, а първа дама беше Лилиан Лайънс с проскубаното си астраганено палто. Вгледа се в новата „първа двойка“. Лилиан — висока, едра жена на средна възраст, и niskият, кльощав Елуд. Целият блясък, който тя и Джими бяха придали на Белия дом, щеше да изчезне, а с него и тя, Долорес. Внезапно изправи гръб. Не, нямаше да изчезне. В началото беше живяла в сянката на Джими, но след Париж придоби свой облик, спря да обръща внимание на хорските приказки за похожденията му с холивудски звезди, защото дълбоко в себе си го оправдаваше. Не можеше да се каже, че е огън в обятията му. Може би причината за това бе потискащата бедност и преструвките за заможен живот след смъртта на баща ѝ, непрестанните вайкания на майка ѝ: „Ако не бях толкова лудо влюбена в баща ви, можех да се омъжа за много богат човек“. И все пак, когато майка ѝ умираше, последните ѝ думи бяха: „Дани, идвам!“. Дори в смъртта бе протегнала ръце към него. И тогава си спомни колко сълзи лееше майка ѝ, когато той закъсняваше след „покер“ или когато не искаше да я вземе със себе си „в командировка“. Ридаеше безутешно и говореше на десетгодишната Долорес: „О, Доло, не се влюбвай никога. Влюбиш ли се веднъж, вече не принадлежиш на себе си. Превръщаш се в робиня, без него си половин човек“.

Никога не беше „принадлежала“ на Джими. Докато се срещаха, флиртуваше с него, защото беше много хубав. Според майка ѝ външността му била обикновена, но тя одобри парите на семейство Райън, и слава богу, че ги имаше, защото два месеца след сватбата им се разболя от рак и тъкмо тези пари направиха последните шест месеца от живота ѝ безболезнени.

Долорес не беше спала с Джими преди сватбата. Ако той беше учуден, че е девствена, не го показва с нищо. От самото начало сексът беше нещо, на което се подчини. Харесваше ѝ да е негова съпруга, обожаваше да бъде първа дама, научи се да свиква с неограничената прислуга, с агентите на тайните служби, с лимузините, с възторжения свят и накрая с явната завист в очите на Нита. Но достатъчно бе някой си Х. Роналд Престън да изстреля един куршум, за да изчезне всичко

това. Вероятно отново щеше да се превърне в по-непривлекателната сестра.

Не! Може би вече нямаше да е съпруга на президента, но щеше да запази новопридобитата си слава. Обичаше да се вижда във вестниците, обичаше тълпите, които я следваха, и служителите на тайните служби, които се навъртаха около нея. Е, както ѝ обясни Елуд, тя и децата ѝ щяха да запазят поне правото си на охрана от страна на тайните служби.

ВЛАСТВАЩАТА КРАЛИЦА

Разбра, че самолетът кръжи над летището и скоро ще се приземи. Трябваше да събере мислите си. Щеше да задържи Бетси Минтън при себе си. Попита се какво ли ще стане с фонда на името на Джими. Той беше само на четирийсет и две години, когато го убиха. Никога не бяха говорили за завещания, бяха толкова млади и здрави.

Но сигурно имаше много пари. Най-важното бе да запази статута си на знаменитост. Една от стюардесите ѝ говореше нещо. Заслуша се.

— Госпожо Райън, пригответе ви тъмносин костюм и бели ръкавици. Можете да се преоблечете в спалнята, отзад в самолета. И може би ще имате нужда от помощ за косата си. Едно от момичетата, Биатрис, каза, че може да ви направи хубав френски кок, каквито понякога правеше Дино...

— Не — тихо заяви Долорес. — Искам журналистите да видят кръвта на съпруга ми, която проля за родината си.

— О, госпожо Райън, това е невъзможно! — ужаси се стюардесата.

— Възможно е и ще стане!

Застана на върха на стълбичката на самолета — разчорлена тигрица с широко отворени очи и поглед на малко изгубено момиче. Светкавиците засвяткаха, камерите се завъртяха, а тя стоеше пред тях със сухи очи. Не стеснителната млада първа дама, а разярена пантера, която брани покоя на убития си другар. Майкъл, братът на Джими, я чакаше да я преведе през тълпата.

Елуд Джейсън Лайънс и госпожа Лайънс я следваха на подобаващо разстояние. Госпожа Лайънс беше бясна. Нейният съпруг бе президентът! Бе се заклел в самолета. Защо вървеше подир това момиче, сякаш то още бе властваща кралица? И тия журналисти... снимаха повече нея и Майкъл, отколкото новата първа дама и президента. Как само се превземаше Майкъл. Никога не беше особено близък на Долорес, а сега се държеше като безспорния наследник. Жена му дори не беше дошла с него. Ето, прегърна я. Божичко, дали не

се кани да се кандидатира за президент? Отсъствията му от заседанията на Сената бяха станали пословични. Но в тези модерни времена всичко беше възможно. Беше дори по-хубав от Джими, всички от проклетото им семейство бяха красиви. Журналистите последваха двамата Райън. Разбира се, бяха щракнали Елуд и тя, застанала до него, се постара да се сниши. Защо трябваше да е с осем сантиметра по-висока! Е, щеше да си купи по-ниски обувки и да накара Елуд да си сложи от онези увеличаващи ръста плънки в обувките.

Но в момента всички журналисти бяха погълнати от Долорес и Майкъл, а официалната кола, изпратена от Белия дом, взе тях. Обърна се към Елуд:

— Още колко ще живее там?

— Мила — заговори благо Елуд, — съпругът ѝ още не е погребан. Трябва да мине погребението, а после да ѝ дадем малко време, докато се устрои някъде.

— Е, поне отсега нататък вестниците ще пишат за нашите деца — заяви Лилиан. — Писна ми да чета за малките Джими, Майк и Мери Лу.

— Те са мили деца — възрази Елуд. — Вестниците ги направиха на маймуни с всички тези умалителни имена. Знаеш, че съпругата на президента държи да я наричат Долорес, а не Доло.

— Аз съм съпругата на президента — изсъска тя. — Дори и ти... и ти гледаш на тая надута блондинка като на първа дама.

От тълпата, следваща Долорес, се отдели един фотограф и вдигна апарата си. Едва свари да залепи усмивка на лицето си, преди да я снима.

Долорес вървеше редом с Майкъл и се бореше с напирашите ридания. Закрилящата я ръка на брата на Джими още по-силно я накара да разбере колко е сама всъщност. Майкъл пет пари не даваше за нея, винаги я бе смятал за надута, но действаше в духа на семейство Райън. В семейството винаги се подкрепяха взаимно. Майкъл просто спазваше правилата.

— Говорих с кардинала. Утре ще направим план на погребението — прошепна Майкъл. — Иди да се наспиш. Бетси Минтън доведе децата у нас. Джойс се грижи за тях и те си играят с нашите. Никое не

разбира напълно какво се е случило. Дори десетгодишната ни дъщеря не може да проумее смъртта. Но се държи като малка майчица към децата ти. А сега за погребението. Струва ми се, че ние трябва да платим службата и погребението. Джими е служил в армията, но предлагам да заобиколим Арлингтънските военни гробища и да го погребем в семейната ни гробница във Вирджиния. Това ще ти спести много нерви и пари. Бриджит ще се заеме с всичко.

— Много мило от твоя страна — кротко рече тя. — Възхищавам се от начина, по който се поддържат членовете на семейство Райън. Но Джими беше мой съпруг.

— Разбира се, ще направим всичко каквото кажеш — побърза да я увери Майкъл.

— Искам да знам как е бил погребан президентът Кенеди!

ЧАСТ ВТОРА

ТРИЙСЕТ И ШЕСТ ГОДИНИ

Долорес гледаше втренчено сивкаво мръсната Ийст Ривър^[1]. Излезе от кабинета и отиде в просторната дневна. Как щеше да преживее и този ден? Измина почти година от убийството на Джими. Година, през която Долорес не биваше да „излиза“. Е, от време на време можеше да си позволи по някой обяд с „подходящ човек“. Това събитие винаги излизаше на първите страници на вестниците и се обсъждаше дни наред. Но сега се чувстваше самотна. Дяволски самотна.

След погребението беше отишла в Лондон. Преди и по време на погребението всички се държаха поразително коректно. Двамата с Майкъл не мигнаха цяла нощ и изчетоха всички вестници за погребенията на Джон Кенеди и Линкълн и сполучиха да организират всичко по подобаващо сходен начин. Само дето не можа да вземе със себе си близнаците. Успя да накара Мери Лу да мирува през цялото време, но това ѝ струва много усилия. Сетне заедно с Бетси Минтън и децата отлетя за Лондон при Нита.

Нита беше бясна, че не може да дава приеми в чест на Долорес.

— Смешно е да играеш ролята на съкрушена вдовица. Та той ти изневеряваше през цялото време и всички го знаят. Искам да кажа, че не беше като брат си, който, изглежда, е последният мъж, дето държи на семейната чест.

— Нита, моля те, към края аз наистина обичах Джими.

Нита я изгледа предизвикателно.

— Доло, ти можеш да обичаш само себе си. И продължавай в същия дух. Погледни на какво заприличах аз с тази нестихваща любов към Ерик...

— Кой Ерик?

— Баронът.

Долорес се засмя.

— Нестихващата ти любов е към парите му, не към него.

— Имам достатъчно пари — възрази Нита.

— Тогава защо го обичаш? Той е тъй отблъскващ... грозен.

— Може би силата му ме омайва. Не знаеш ли колко много жени са били влюбени в Хитлер и Мусолини само заради силата им?

— Май раздуваш работата.

— Силата му е само част от всичко — настоя Нита. — Не усети ли снощи, когато се отби тук, какъв магнетизъм излъчва?

— Нищо не усетих и съм убедена, че е купил титлата си посредством някаква съмнителна сделка. В доброто общество не го приемат.

— Доло, доброто общество си отиде. Край. С изключение на няколко седемдесетгодишни дами. Погледни днешното общество — обратни князе и лордове, рок-звезди плюс всеки простак от Щатите с над десет милиона! Дори кинозвездите са влезли във висшето общество! А и ти, мила моя, вече не си част от общество. Ти си знаменитост сама по себе си. Лицето ти е на всички корици. Божичко, каква любовна история съчиниха относно теб и Джими.

— Точно затова не мога да се впусна в светски живот.

— Добре тогава, намери си дискретен любовник. Но продължавай в същия дух. Обичай само с тялото, не и със сърцето си.

— Нита, наистина ли изпитваш нещо към барона извън парите и силата му?

Нита се извърна.

— Може би в началото ми повлияха парите му. Искам да кажа, че ако беше се появил като бедния Джо, едва ли щях да го забележа. Но той има излъчване, а и аз бях отегчена от постоянните ухажвания на мъжете. Той не се втурна да ме завоюва. Когато ми го представиха, изглеждаше съвсем равнодушен. Тъй че в началото беше предизвикателство, а после дойде любовта. Да, любовта! Кълна ти се, Доло, че дори да нямаше петак, пак щях да го искам за любовник.

— Но той приближава шейсетте. А ти си на трийсет и пет.

— Да. — Нита се усмихна. — Сега сме в месеца, в който и двете сме на трийсет и пет. След три седмици ти ставаш на трийсет и шест.

Долорес се засмя.

— Спомням си как ужасно се чувствах, когато навърших трийсет. Всяка следваща година се превръщаше в проклятие. Носех се към четирийсетте и нямаше начин да спра. А сега изведнъж станах

нелепо млада. Аз съм вдовицата на века и съм едва на трийсет и шест години.

Трийсет и шест години!

[\[1\]](#) Протоктът, разделящ Манхатан и Бронкс от Бруклин и Куинс.
— Б.пр. [↑](#)

ЗАВЕЩАНИЕТО

Отпразнува рождения си ден с близнаците и Мери Лу. Бетси Минтън не дойде с тях в Ню Йорк. Имаше приятел във Вашингтон и искаше всяка събота и неделя да бъде с него. Долорес не можеше да си представи как изсушената, четирийсет и осем годишна стара мома всяка събота и неделя върти любов! Позволи на Бетси да остане във Вашингтон.

Купи десетстаен апартамент в „Ривър Вю Хаус“ още докато беше в Лондон при Нита. За двеста и петдесет хиляди долара. Без пари. Семейна двойка, която се развеждаше, бързаше да го продаде незабавно. Десет стаи плюс помещения за прислугата. Всъщност струваше много повече.

Когато купи апартамента, завари в него два телевизора, пердета и някои хубави мебели, които претапицира. Цели шест месеца прекара в обзавеждане, което я погълна изцяло. Искаше да стане наистина красив. И стана. Обърна се и огледа изисканата приемна. Истински салон. Но за какво ѝ беше? Според протокола още нямаше право да кани гости. Следващата седмица се навършваше една година и тогава щеше да отиде на панихидата, придружена от Майкъл. Много забавно. В редките случаи, когато се появяваше на публични места, облечена в черно или тъмносиньо, Майкъл ѝ кавалерстваше. Знаеше за плъзналите слухове, че отношенията им са нещо повече от на девер и снаха. Смешно наистина. Когато идваше да я посещава, Майкъл винаги сядаше в другия край на стаята.

Но къде можеше да отиде? Да обядва със свекърва си. Бриджит напоследък живееше много по-свободно. Тимоти Райън беше прикован на легло от артрит и за него денонощно се грижеха болногледачки. Бриджит беше здрава и жизнена, а и винаги бе обичала да ходи по театри и концерти, затова всяка седмица идваше в Ню Йорк за по два дни. Тъй че Долорес послушно обядваше с нея, двете ходеха на театър, неизменно придружени от охраната. Единственото нещо, което ѝ доставяше удоволствие, бе невероятният интерес, предизвикван от

редките ѝ излизания. Джаклин Онасис, подобно на Елизабет Тейлър, беше изтъркана новина. Сега тя, Долорес Райън, беше новото бляскаво момиче за света. Смешно — навремето, когато дебютираше във висшето общество, общественото внимание беше приковано към големите кинозвезди: Дорис Дей, Рита Хейуърт, Лана Търнър, Мерилин. Днес на мода бяха рок-групите и Долорес Райън. Само през последния месец десет списания за почитатели на рока бяха поместили материали за нея.

Върна се в кабинета и пак се загледа в реката. На всичкото отгоре имаше и финансови проблеми. Адвокатът току-що си беше отишъл. Фондовете на децата бяха в ред, но съгласно завещанието, парите на Джими щяха да се прибавят към тях, а тя щеше да получава трийсет хиляди годишно, освободени от данъци, докато станеше време да разполага с неговия фонд от един милион. Ако Джими беше жив, щеше да е на четирийсет и три. Значи няма да има достъп до фонда още седемнайсет години. Но как щеше да живее дотогава с трийсет хиляди годишно? Когато прочетоха завещанието, Бриджит настоя тя да плати апартамента.

— Мила моя, лично аз смятам, че си оцетена от завещанието. Но Джими беше прекалено млад да мисли за това и най-малкото, което мога да направя за теб и децата, е да ви осигуря подходящо жилище. За теб Вашингтон е свързан с лоши спомени. Смятам, че ще е най-добре да се преместиш в Ню Йорк. Ще плащам поддържането на апартамента и училищата на децата. Трийсет хиляди само за теб ще са напълно достатъчни.

Жестът беше много щедър и тя ѝ беше признателна, но знаеше ли Бриджит, че трябва да плаща сто и петдесет долара седмично на секретарката си, която още отговаряше на съболезнователните писма от цял свят? Детегледачката ѝ струваше още сто и петдесет долара седмично. Осемдесет и пет долара бяха за чистачката, която идваше всеки ден, сто и петдесет долара — за готвачката икономка, плюс господин Евънс, който два пъти седмично чистеше основно. Още четирийсет долара седмично. Храната, въпреки строгите икономии, възлизаше над двеста долара седмично. Разходите ѝ дотук надхвърляха четирийсет хиляди долара годишно. Само коледните празници ѝ струваха цяло състояние. Освен това съществуваша лимузините, които наемаше за шестнайсет долара на час, близнаците ходеха в скъпа

забавачница. Бриджит просто не разбираше. Трийсет хиляди годишно не бяха „напълно достатъчни“.

Много рядко ходеше на обяд с единствената жена, която можеше да нарече своя приятелка — Джейни Йенсен. Във „Финч“, където двете бяха учили, тя се казваше Джейни Бърч и още тогава беше страшно богата, но въпреки това двете съученички си допадаха. Тогава парите нямаха значение. А сега Джейни беше омъжена за шведския посланик и не си знаеше парите, защото и Свенд Йенсен беше богат. Когато обядваха заедно, Джейни, като всяка състоятелна жена, настояваше да се редуват да плащат сметката. Често след това Долорес я придружаваше до скъпите магазини и я гледаше как си купува дрехи последна мода; зяпваше като малко момиченце, когато Холстън или Валентино ѝ казваха:

— Ах, госпожо Райън, това е само за вас!

Можеше да си представи как ще изглежда в тези тоалети, докато наблюдаваше как охранената Джейни едва се напъхва в тях, и кротко отговаряше:

— Не сега. Още съм...

Правеше кратка пауза, а те кимаха с разбиране.

10

ЕДИ

Всички смятаха, че разполага с милиони. Положението беше нелепо. Все пак не можеше да отиде да си купи дрехи от кой да е бутик. Вестниците веднага щяха да гръмнат. Щяха да я обвинят в скъперничество. Продължаваше да води Мери Лу и близнаците в най-скъпите магазини на авеню „Мадисън“.

Присъства на церемонията по случай годишнината от смъртта на мъжа си във Вашингтон. Върна се вкъщи, отвори гардеробите и се загледа в съдържанието им. Толкова демодирани минирокли. Беше преживяла последната година с около шест „траурни одежди“. Но дрехите от преди „това“ не ставаха за нищо. Модата „миди“ се оказа пълен провал! А имаше два гардероба с поли и рокли „миди“. Дори ако ги подкъсеше, нямаше да свършат работа. Целият им вид беше демодирани.

Започна да прави дълги разходки, обута в панталон. Фотографите я щракаха и все някак успяваше да излезе стройна и блестяща. Когато времето беше хубаво, караше колело с Мери Лу след училище.

Запозна се с Еди Харкс, когато Мери Лу падна от колелото си в парка. Човекът от охраната се затича да я вдигне, но Еди, който се задаваше отсреща, я подхвана пръв. Долорес веднага го позна. Беше известен млад сценарист (следобед често ходеше на кино, с шал на главата и с тъмни очила).

Представи ѝ се. Тя се усмихна царствено и той поиска разрешение да ги придружи до края на разходката. Докато стигнаха вратата на къщата, бяха станали добри приятели. Усети, че е хомосексуалист, въпреки че беше чела коментари за многобройните му връзки с жени. Не изпитваше сексуално влечение към него, но го харесваше, уважаваше таланта му.

— Слушайте — рече разпалено той. — Защо не дойдете с мен на концерта на Ленърд Бърнстейн другата седмица?

— Боя се, че не мога — отвърна тя.

— Защо? Страх ви е да излезете за първи път след траура с евреин? — усмихна се Еди широко.

— За мен вие винаги сте били просто един много талантлив човек. Но свекърва ми пристига за една седмица и ще отидем с нея при приятели извън града. След това ще ми е приятно да дойдете у нас на вечеря. Може да сте облечен като сега. Какво ще кажете за следващия вторник?

Той прие охотно и тримата с детето продължиха с колелата до „Ривър Вю Хаус“.

— На десетия етаж — рече тя.

— Кой апартамент?

— Държа целия етаж. — Изражението ѝ на невинно момиченце замаза нескромността на изявлението. Изведнъж се сети и го запита: — Каква е любимата ви храна? Имам забележителна готвачка, на която ѝ е писнало да приготвя агнешки котлети за децата.

— Спагети, въобще всякаква италианска кухня и салата.

— Добре. В осем часа. Дотогава децата ще са си легнали.

Мисли за него до края на деня. Забележката му, че не иска да излезе за първи път с евреин, беше и вярна, и не. Еврейството му нямаше нищо общо. Ако влиятелен губернатор или сенатор беше евреин, не би се поколебала да излезе с него, но да се покаже за първи път с човек от филмовата индустрия... Не! Нямаше да подхожда на облика ѝ.

Обсъди въпроса с Бриджит, която сериозно кимна, докато се хранеше.

— Права си. Ще говоря с Майкъл да ти намери подходящ придружител.

Следващата седмица посети откриването на един музей с подходящия придружител — неженен върховен съдия на петдесет и девет години. Прекара най-отегчителната вечер в живота си, а беше изхарчила петстотин долара за рокля от „Ставропулос“, и то по цени на едро. Беше го уредила новата ѝ секретарка Нанси Кайнд.

Спа с Еди Харис още първата вечер, когато дойде на гости в апартамента ѝ. Може би защото чувстваше, че всичко е много потайно, а и беше уверена, че е хомосексуалист и повече няма да го види. Не беше напрегната и за първи път в живота си изживя оргазъм. Когато

започнаха, тя се преструваше, че изпитва нещо, както правеше с Джими. (Малко стонове и бърз край.) Но Еди се засмя.

— От теб не става актриса. Отпусни се и се наслаждавай.

Продължи да прави любов с нея, докато тя се отпуска изнемощяла.

Започна да се среща с него всяка седмица, после по два пъти седмично и изведнъж той спря да се обажда. Изчака една седмица и му се обади.

Беше много мил и когато го покани на вечеря, рече:

— Разбира се, но сега е мой ред.

— Какво искаш да кажеш?

— Че ще те заведе на вечеря.

— Еди, не мога.

— Естествено! Но можеш да ходиш в „21“ с върховния съдия Блингър и в „Илейнс“ с поет, който е достатъчно стар да ти бъде дядо.

— Бях задължена да отида. Отегчих се до смърт.

— А защо смяташ, че аз не се отегчавам до смърт, когато идвам в апартамента ти, пия изискани вина от скъпи чаши, ям деликатеси, а след това те обслужвам в леглото?

Тя тресна телефона.

На следващия ден Еди ѝ изпрати цветя, а след още един ден тя се съгласи да разговаря с него по телефона.

— Слушай — заяви сериозно той. — Кметът дава голям прием за подпомагане на нюйоркския джаз. Всички от твоя кръг ще присъстват. Ще дойдеш ли с мен?

— Получих покана — каза тя, — но...

— Какво „но“? Слушай, Долорес, или ще дойдеш на приема с мен, или ще отидеш с някой друг и това ще е краят.

— Не обичам многолюдните приеми. Никога не съм ги обичала, дори в Белия дом. (Защо си правеше труда да му дава обяснения! Защото беше единствената ѝ жива връзка с външния свят.)

— Е, ела и виж колко е многолюден. Не е Белият дом, а само Грейси Маншън^[1], но за нас, нюйоркчани, той е като роден дом.

— Добре, Еди, ще дойда.

[1] Официалната резиденция на кметовете на Ню Йорк. — Б.пр.

11

БАРИ

За приема си купи нова рокля от „Ставропулос“. Извика фризьора вкъщи. Носеше единствените си обици с брилянти. Джими не я беше глезил с бижута. Твърдеше, че не подходдат на облика на семейството им. Не й разрешаваше да носи и кожи, но беше още ранна есен, та върху роклята можеше да сложи манто. Трябваше да събере пари да си купи палто от самур. Визонът, който й купи Бريدжит след смъртта на Джими, беше демодиран. Забавно бе, че въпреки всички тези проблеми, почти непрекъснато фигурираше в списъците на най-добре облечените жени.

Когато отиде, приемът беше в разгара си, но при появата й настъпи затишие. Кметът я поздрави, сякаш беше кралска особа. Очевидно беше близък с Еди Харис, защото енергично раздруса ръката му и рече:

— Получаваш червена точка, задето доведе в Грейси Маншън най-красивата жена в света.

Следващият половин час мина като калейдоскоп от запознанства. Заболя я гърбът да стои права и да отговаря с твърдо ръкостискане на всички новопредставени. Но през цялото време усещаше нечие присъствие в залата — един човек се беше облегал на отсрещната стена и очевидно лудо се забавляваше от цялата процедура. Първата й мисъл бе: „Той е невероятно красив, дали не е киноактьор? Къде съм го виждала?“.

— Здравсти — нехайно рече той, без да си прави труда да й протегне ръка. — Крайно време беше да се запознаем. Имаме много общо помежду си.

— Нима? — попита тя с дрезгавия си глас. Неизвестно защо й се дощя да очарова този висок и хубав мъж.

Той притегли един стол и тя забеляза в движенията му особена изисканост, каквато липсваше на Еди — изисканост, дължаща се на години добро възпитание или на продължително присъствие в центъра на общественото внимание.

— Вие дойдохте на власт, защото се омъжихте за президент — усмихна се той. — Аз загубих властта, защото съм син на вицепрезидент.

Тя се засмя. Разбира се. Бари Хейнс. Баща му беше вицепрезидентът, който умря от инфаркт по време на изборната си кампания за президент. И то тъкмо когато щеше да спечели. Бенингтън Хейнс Старши се отличаваеше с изключително обаяние. И трите му дъщери бяха изумителни красавици, и трите сключиха блестящи бракове. А Бари Хейнс Младши беше най-хубавият член на семейството. Всъщност именно външността попречи на политическата му кариера. Когато се кандидатира за кмет на Ню Йорк, загуби от невзрачен „партиен“ претендент. Хората имаха чувството, че мъж, който изглежда като Бари Хейнс, не би могъл да стане изтъкнат политик. Кандидатира се за Камарата на представителите, отново не успя и накрая се ожени за наследница на много милиони. Говореше се, че работи във влиятелна юридическа фирма, но бракът му с Констанс Маккой разби последната му възможност някой да го приеме сериозно. Констанс Маккой се беше омъжвала два пъти преди това. Беше поддържана, елегантна, но не и хубава. Външността ѝ излъчваше ненатрапчив сладникав шик. Но беше наследница на зърнени храни „Хап Хап“. В момента стоеше в другия край на залата и разговаряше с кмета. Всички знаеха, че Констанс Маккой се е омъжила за Бари Хейнс заради името му. Искаше децата ѝ да се казват Хейнс. Беше претърпяла два спонтанни аборта и макар че надхвърли четирийсетте, не губеше надежда да роди.

Всичко това мигновено проблесна в ума на Долорес, когато срещна сивите очи на Бари Хейнс. Погледът му беше толкова пряк, че усети как се изчервява.

Представи му набързо Еди Харис и двамата мъже отбелязаха, че са се срещали и преди. В съседната зала свиреше малък оркестър. Музиката беше тиха, ненатрапчива. Очите на Бари не се откъснаха от нея дори когато се „запознаваше“ с Еди Харис.

— Искате ли да танцуваме? — бавно изрече той.

— Аз... — Не беше танцувала от години.

— Извинявай, Ед. — Взе я под ръка и я поведе към дансинга.

Няколко минути танцуваха мълчаливо. След това той отбеляза:

— Отпуснете се. Опитвайте се да ме водите. Поне това мога да върша добре. Бог ми е свидетел, че съм присъствал на безброй дебютантски балове. Би трябвало да получа медал за всички биволици, които съм въртял по дансинга.

— И аз ли съм една от тях?

Той се засмя.

— Никой на света не би могъл да ви върти. Съмнявам се, че и високо цененият ви съпруг е успявал.

Предпочете да не му отговаря. Поотпусна се и се постара да следва стъпките му. Всъщност не беше добра танцьорка, никога не беше имала време да се научи. След дебюта си, когато повечето момичета ходеха всяка нощ по балове, тя тръгна на работа. А мъжете, с които беше излизала, предпочитаха да седнат в някой тих ресторант и да разговарят.

— Мразите ли ме? — попита той.

— Защо да ви мразя?

— Не се стараете да ме очаровате.

— От къде на къде трябва да ви очаровам? Вие сте женен.

— Да не искате да кажете, че пазите чара си само за ергените? Не знаех, че сте подели гонитба на нов съпруг.

— Не бих искала да ви обърна гръб и да ви оставя наред дансинга — тихо просъска тя. — Затова веднага ме заведете при Еди.

— С удоволствие. — Той ловко я преведе през тълпата и когато стигнаха при Еди Харис, галантно се поклони. — Благодаря за танца. — Усмихна ѝ се. — Не се излъгах във вас. Оказахте се точно толкова очарователна, колкото предполагах. — И се отдалечи към другия край на залата.

Тя мисли за тази случка няколко дни. Отказваше да говори с Еди по телефона. Идеята да легне отново с него ѝ се струваше неприемлива.

Искаше да спи с Бари Хейнс!

Точно така!

АМЕРИКАНСКАТА КРАЛИЦА ВИКТОРИЯ

Вътре в себе си знаеше от самото начало. Но той беше женен. Долорес усети, че се усмихва. Това никога не бе представлявало пречка за Джими. Тя беше „съпругата на Цезар“. Дали имаше друга жена на трийсет и шест години, имала в живота си само двама мъже? Покойния си съпруг и Еди Харис.

Може би трябваше да даде малък коктейл. Да покани върховния съдия, Ленърд Бърнстейн, кмета, Еди и семейство Хейнс. Не, щеше да е прекалено очебийно.

Следващите няколко седмици излизаше често с върховния съдия, отиде и на една премиера с Майкъл. (Беше се обадила спешно във Вашингтон да се съветва с него за училищата на децата. Сега посещаваха енорийски училища, но се чудеше дали да не прати Мери Лу в пансион. Ограничената компания на близнаците бе започнала да я превръща в мъжкарана.)

Отиде на няколко изложби със съдията — ходеше навсякъде, където смяташе, че може да срещне Бари Хейнс. Всяко излизане й носеше невероятна популярност. Но от Бари Хейнс нямаше и следа.

Изтърпя няколко скучни обяда с Джейни Йенсен, като подхвърли веднъж-дваж името му. Джейни не можа да й помогне.

— Скъпа, той е роден неудачник. Баща му беше наистина голям човек. Можеше да стане президент. И всички очакваха същото от Бари, който на свой ред очакваше много от баща си — например да му остави голямо състояние. Е, старецът наистина остави пари, но след плащането на всички данъци и подялбата между него и сестрите му той остана само с четвърт милион. Вместо да ги вложи и да заживее от лихвите, започна да ги харчи и, естествено, за две години им видя сметката. Работи в някаква адвокатска фирма, но тъй като едва избути Харвард, го държат само заради името. Не печели почти нищо и затова се ожени за Констанс Маккой. При други обстоятелства един Хейнс не би се свързал с някаква си Маккой. Баща й започнал като опаковчик в завод за преработка на зърнени храни, изобретил своя смеска, успял да

получи финансова подкрепа и станал милионер със зърнената каша „Хап Хап“. Не са лоши, опитвала съм ги, но тя си остава щерка на ирландец, роден в коптор.

— Такъв беше и съпругът ми, децата ми също са такива.

— Не, скъпа, Джими беше изключение. Целият род Райън са изключение. А децата приемат религията и наследството на майките си. Във вените на децата ти тече качествена кастилска кръв. А Бари...

— Джейни въздъхна. — Кръвта на семейство Хейнс е прекалено добра, за да се смесва с тази на Маккой. Засега нямат деца. Да се надяваме, че няма и да имат. В Щатите наистина развъждаме помияри. Дори животните ни имат по-чист произход. Когато се заплодят с не расов партньор, ги даваме за клане или ги убиваме. Помниш ли, когато моята Принцеса Ша Ша избяга в Дейриън и се срещна с онзи пудел? Божичко, да беше видяла поколението. Смес от померанка и пудел... веднага извиках ветеринар да удари по една инжекция на малките чудовища.

— Но помиярите не са ли най-интелигентните кучета?

— Това е широко разпространена заблуда. Виждала ли си кон с лошо потекло да спечели състезание? Бива ги само да теглят двуколки из парковете. Шампионите се раждат след дълги години смесване на добра кръв. Навремето бях влюбена в един известен киноактьор. Бях готова да се омъжа за него. При това беше и богат. И все пак накрая се спрях на Свенд. Той е с кралско потекло. Което ме подсеща да ти кажа, че Еди Харис е много талантлив и привлекателен, но дочух, че майка му говори с акцент.

— Приемам хората такива, каквито са, а не в зависимост от това как говорят майките и бащите им. Освен това са ми казвали, че и моята прабаба е говорила английски с ужасен акцент.

— Но, мила, това е бил испански акцент и разликата е огромна.

— Напоследък не съм се срещала с Еди.

— Долорес, време е да помислиш за бъдещето и децата си и да забравиш хора като Еди.

— Не те разбирам.

— Е, не отричам, че той е привлекателен. Талантлив е, има много приятели сред бохемата, но трябва да си дадеш сметка, че всъщност не можеш да се омъжиш повторно.

— Не съм обмисляла този въпрос. Защо да не мога? Ако се появи подходящ мъж...

— Е, ако е някой княз или крал, или пък неженен президент, широката публика би могла да го приеме. Но, скъпа, ти си американската кралица Виктория. Тълпата обожаваше теб и Джими като двойка, страда заради теб, обича децата ти. Миличка, когато ви гледах заедно, тайничко ти завиждах, той беше толкова хубав, а ти — невероятно красива.

Беше?!? Долорес съумя да прикрие чувствата си. Но вечерта внимателно разгледа лицето си в огледалото. Наближаваше трийсет и седмата си година. Трийсет и седем... Твърде стара, за да мине за добра партия за женитба, но и твърде млада, за да остане сама до края на живота си. И да живее в рамките на образ, който всъщност не съществуваше. Божичко, широката публика не можеше да не знае за връзките на Джими с оная кинозвезда, тя го разгласяваше наляво и надясно и дори благодарение на това започнаха да й плащат повече. А Таня? В момента Таня имаше връзка с известен диригент. Но нямаше обществен облик, с който да е принудена да се съобразява. Кралица Виктория! Виктория била дребна, дебела лелка, а Албърт бил нейният принц-съпруг, който ѝ беше останал верен до края. А Долорес винаги бе вървяла в стъпките на Джими и бе затваряла очи пред връзките му с други жени.

13

ХОРЕЙШО

А сега искаше Бари Хейнс. Колкото повече мислеше за него, толкова повече я обземаше този копнеж. Как да установи контакт с Бари? Беше лишена от всякаква самостоятелност. Фотографите дебнеха денонощно пред дома ѝ. Нима щеше да прекара остатъка от живота си в посещения на скучни премиери с върховния съдия или със сър Уорън Станфорд, с когото я запозна Майкъл? Сър Уорън беше вдовец, но нямаше никакви пари. Разполагаше с хубава къща извън Лондон и четири малки дечица. Беше ѝ намекнал за брак, но тя не се виждаше като възпитателка на седем деца, забутана в английската провинция.

Понякога по цяла нощ се разхождаше из апартамента, без да може да мигне. Започна да слуша дискомузика и да гледа по телевизията нощните филми. Изчете всички романи в списъка на най-продаваните книги. Когато времето беше хубаво, караше колело в парка. Водеше децата във фермата на Бриджит в щата Вирджиния за Деня на благодарността и другите празници. Там неизменно присъстваха Майкъл с жена си и децата, както и сестрите със своите деца и съпрузи. Но винаги се чувстваше сама. Понякога се чудеше на Бриджит. Ежедневните посещения в църквата, дългите самотни разходки... Беше над седемдесетгодишна, а съпругът ѝ беше на легло вече петнайсет години. Дали жаждата за секс секва след петдесетте? Или вярата в Бога ѝ вдъхва сили да живее? Тимоти Райън се беше превърнал в жив труп. Беше напълно разкривен от артрит, а лицето му беше толкова подпухнало от кортизона, че предпочиташе да не напуска стаята си.

Долорес реши през пролетта да даде първия си прием. Прекара цели седмици над списъка с гостите. Помагаше ѝ Джейни Йенсен. Успя не принудено да вмъкне семейство Хейнс и с облекчение посрещна съгласието на Джейни.

Поканите бяха отпечатани в „Тифани“. Поканени бяха трийсет и пет души. Коктейли и студена вечеря на първи юни. Остави на

секретарката си да надпише пликите, но когато стигнаха до господин и госпожа Бари Хейнс, тя задраска напечатаното си име и написа:

„Очаквам и двама ви с нетърпение.“

Долорес

Съобщенията, че поканите се приемат, заваляха незабавно. Журналистите от светските хроники надушиха събитието и започнаха да пишат за него предварително. В деня на приема се обади Констанс Хейнс да съобщи, че ще е очарована да присъства, но попита удобно ли ще е да я придружи неин братовчед, тъй като Бари бил болен и имал висока температура.

На Долорес ѝ притъмня, но чарът ѝ остана непоклатим. Улицата пред сградата гъмжеше от журналисти и фотографи. Несъмнено приемът беше събитието на сезона. И все пак единственият ѝ щастлив миг беше, когато Констанс рече: „Щом Бари оздравее, трябва да дойдете у нас на вечеря“.

На следващия ден вестниците бяха пълни със снимки на известни в обществото хора, влизащи в жилищната сграда, където беше апартаментът на Долорес. Три дни приемът беше новина номер едно. Тя десет пъти писа и преписва бележки до Бари с пожелания за скорошно оздравяване, но скъса всичките.

Тъкмо преглеждаше етикетите с името, пришити към дрехите на Мери Лу, която щеше да ходи на летен лагер, когато пристигна телеграма от Нита.

„НАМЕРИ ДЕСЕТ-ДВАНАЙСЕТСТАЕН
АПАРТАМЕНТ В НЮ ЙОРК. ПРИСТИГАМ СЛЕД ДВЕ
СЕДМИЦИ ЗА ПОСТОЯННО. ЩЕ ОБЯСНЯ ВСИЧКО
КАТО СЕ ВИДИМ. АКО ТИ СЕ ОБАДИ ХОРЕЙШО
КЕЙПЪН КАЖИ МУ ЧЕ ПРИСТИГАМ В НЕДЕЛЯ. ТОЙ
ЩЕ МЕ ПОСРЕЩНЕ НА ЛЕТИЩЕТО. АКО ДОЙДЕШ
ТИ ЩЕ СЕ ВДИГНЕ ГОЛЯМА ШУМОТЕВИЦА. ЩЕ
ИМАМ НУЖДА ОТ ДОБЪР ИКОНОМ ЛИЧНА
СЕКРЕТАРКА И НЯКОЛКО ПРИСЛУЖНИЧКИ.“

ЦЕЛУВКИ: НИТА

Преди да има време да реагира, звънна телефонът и леко фъфлещ глас ѝ се представи като Хорейшо Кейпън. Познаваше работите му. Беше нарисувал няколко отлични морски пейзажи и критиката го превъзнасяше. Но от години не бе правил изложба. Беше се превърнал в телевизионна знаменитост — приличаше на русоляво прасе, но умееше да разказва невероятни истории и клюки.

— Ах, Долорес Райън — изгука нежно той. — Какво удоволствие! С Нита се знаем от дълго време, запознахме се в Англия по време на изложбата ми там и винаги съм мечтал да се запозная и с вас. Виждали ли сте работите ми?

— Напоследък не съм — отвърна Долорес.

— Е, честно казано, нещо блокирах. Работя върху огроомно платно и непрекъснато рисувам и прерисувам някои фигури. Освен това трябва да призная, че станах нещо като светска пеперуда. Лошото е, че навсякъде обичат да канят мъже, особено ако са знаменитости.

— Хм, току-що получих телеграма от Нита и...

— Хайде да ѝ потърсим заедно апартамент. Много ще се забавляваме.

— Трябва да си помисля — предпазливо отвърна тя. — Най-напред искам да се обадя на моя агент по недвижими имоти.

— Но, миличка, може от време на време да обядваме заедно. Сигурно сте страшно самотна.

— Не чак толкова — сръза го Долорес. — Просто съм заета. Приготвянето на три деца за летен лагер плюс търсенето на апартамент за Нита ще погълне цялото ми време.

— Но, скъпа, аз съм цар на апартаментите. Знам всички интересни сгради и можем да ги обиколим.

— Как да се свържа с вас, ако агентът ми не предложи нищо интересно?

— Не знам — запревзема се той. — Имам едно апартаментче на Пето авеню, в което отсядам, когато съм в Ню Йорк. Съвсем скромен, само пет стаи. Имам и къща в Куог и божествен апартамент в Лондон. Мога да ги отчисля от данъците си само ако обявя всеки от тях за свое

постоянно жилище. Затова непрекъснато снова от едното място до другото. Опасявам се, че ще трябва да ви търся аз.

— А кога рисувате?

— Уместен въпрос — изкикоти се той. — Един ден ще туря край на тези купони и телевизионни програми. Знаете ли, че ми предложиха да водя собствена програма? Но един ден ще тръшна вратите на света и ще довърша шедьовъра на всички времена.

— Е, тогава да не ви отклонявам от работата ви...

— За мен е удоволствие! — възкликна той. — И без това няма да мога да работя, след като пристигне нашата малка Ници. Милото дете е непрекъснато с мен, когато съм в Лондон. Знаете ли — гласът му стана доверителен, — тя *трябва* да дойде тук. Лорд Нелсън заряза швейцарската журналистка заради млада италианска принцеса, която е само на дваисет и две години. Принцеса Елена Елманико. Тя е направо божествена и лорд Нелсън открито я води навсякъде, пред нея бедната Ници изглежда направо повлекана. Между нас казано, аз я посъветвах да дойде тук. Има нужда от малко нов блясък.

Долорес бавно затвори телефона. Бедната Нита...

ПРИТЕЖАНИЕТО

Нита пристигна в един топъл, задушен и влажен ден, каквито са повечето дни в Ню Йорк през юли. Хорейшо бомбардираше Долорес с телефонни обаждания, но тя неизменно отказваше да говори с него. Намери разкошен петнайсетстаен апартамент на Пето авеню и понеже Нита очевидно разполагаше с много пари, нае и отлична прислуга. Поръча пружини и дюшеци и реши, че обзавеждането на апартамента ще отвлече мислите на Нита, а тя ще помогне на сестра си да направи избора. Очакваше с нетърпение пристигането ѝ. Имаше нужда от някой, с когото да си поговори и комуто имаше доверие, някой, с когото да обядва всеки ден, пред когото да изплаче самотата си.

Нае лимузина и придружена от охраната, отиде да посрещне самолета на Нита. Самолетната компания TWA ѝ разреши да закара колата на пистата, та Нита дори не мина през митницата. Заведе я в новия ѝ апартамент и тя се огледа разсеяно.

— Разбира се, още е празен — говореше Долорес възторжено. — Но, Нита, помисли само колко ще е приятно да се заемем с обзавеждането му.

Нита тъпо кимна.

— Трябва да е готов до есента, когато ще пристигнат децата. Нелсън ги изпрати в някакъв френски летен лагер. — Отвори чантичката си, извади плоска кутийка и глътна малко бяло хапче. — Фенобарбитал — обясни с бегъл опит за усмивка. — Лекарят твърди, че ще ми помогне.

— Нелсън ще изживее увлечението си по онова момиче — рече Долорес. Нита не отговори и Долорес бързо продължи: — Джими също имаше много връзки, но само Таня беше опасна. Когато мъжът се съвземе от голямото си увлечение, не бива да обръщаш внимание на останалите и те от само себе си ще угаснат. Освен това никое красиво младо момиче няма сериозно да се обвърже с Нелсън, след като знае, че е изключено да се разведе. Същото беше и с Джими — само тайнствеността и интригата правеха някои от връзките му по-трайни.

Нита продължаваше да гледа в една точка. Долорес внезапно я прегърна.

— Недей, Нита, това не е краят на света.

— Краят е — тихо промълви тя. — Изобщо не става въпрос за Нелсън и онова момиче. Става дума за Ерик.

— За барона? Още ли го обичаш?

Нита протегна ръка и Долорес се втренчи в огромния брилянт на пръста ѝ.

— Трийсет карата. Прощалният му подарък.

— Скъса ли с теб?

Нита кимна.

— Преди седмица. Каза ми, че всъщност обича Людмила Розенко, а тя не желае повече да търпи връзката ни. Не можела да се примири с мен! Представяш ли си, да предпочете петдесет и пет годишна жена!

— Но тя е много красива.

— Кожата ѝ е така опъната от безбройните пластични операции, че не може да се усмихне. Но Ерик я помни от времето, когато е била звезда, а той обожава таланта ѝ. Това е единственото нещо, което го възбужда. А Людмила беше звезда. Гледал я е вечер подир вечер и е мечтаел да я има. Всички мъже в Париж са се чувствали така. И когато я получил, ѝ дал всичко. Направил я богата и независима, за да е сигурен, че го обича, а не търси парите му.

— Но и ти си богата и независима — възрази Долорес.

— Обаче нямам име и талант. Ерик иска да притежава вещи и хора. Току-що купи от германците презокеански лайнер и ще го превърне в частна яхта. Ще бъде два пъти по-голяма от всичко, което Онасис или някой друг притежава. Това ще е поредното притежание, разбираш ли? Людмила още е уважавана и е също притежание. Тъй че, когато му дала ултиматум: или тя, или аз, той избра нея.

— О, Нита, толкова съжалявам. Но може да е за добро.

— Може, но трябваше да се махна. — Отвори чантичката и глътна още едно хапче.

— Не бива да ги гълташ толкова често.

Нита измъчено се усмихна.

— По-добре да ги глтам, отколкото да рева от сутрин до вечер. Долорес се изправи.

— Ще живееш при мен, докато апартаментът стане обитаем. Ще бъде много весело. Ще дам прием в твоя чест, ще поканя интересни хора, ще водиш разнообразен светски живот. А когато апартаментът ти е готов, ще започнеш сама да даваш приеми. Ще бъде чудесно. Само си помисли — няма да е нужно да броиш пари, ти ги имаш достатъчно.

— Хорейшо обади ли ти се? — безизразно запита Нита.

— Да.

— Защо не дойде да ме посрещне на летището?

— Нита, аз съм съпруга на президент и не мога да общувам с кого да е.

— Хорейшо не е кой да е — бавно изрече Нита. — Признавам, че е смешен, дребен човечец. Но съм го виждала по приемите в Лондон. Познава всички нашумели хора.

— Не ми хареса — призна Долорес.

— Как можеш да не го харесаш, щом не си го виждала?

— Виждала съм го да се лигави по телевизията. Мъчи се да бъде духовит и говори за всичко друго, освен за това, което би трябвало да знае — изкуството. Злостен е. Не ми харесва.

— Той ме разсмива. И е по-приятна компания за обяд от всяка жена. Знае всички мръсни клюки.

Долорес се втренчи в сестра си. За първи път Нита показва проблисък на интерес.

— Добре, Нита. Ще поканя някоя вечер твоя Хорейшо.

Следващият месец се изниза бързо. Долорес беше в стихията си. Показваше на Нита мебели, вземаше мерки и през цялото време се стараеше да не обръща внимание на летаргията на сестра си. Нита сякаш се намираше на друга планета и невинаги чуваше какво й говори Долорес. Долорес стигна дотам, че отиде на обяд в „Орсини“ с Нита и Хорейшо. Нита се оказа права. Той беше забавен клюкар и тя не можеше да не се смее. Нита сякаш се пробуждаше единствено в присъствието на Хорейшо.

Не успяха да свършат обзавеждането на апартамента до септември, но все пак беше обитаем. Нита писа да изпратят децата и баващата им. Останалата прислуга беше превъзходно подбрана от Долорес. Нита си нае секретарка — мило, добросъвестно момиче, което придоби постоянно угрижен вид, защото по цели дни седеше пред машината в очакване на някаква работа. Нита обядваше всеки ден

с Хорейшо, а в третата седмица на септември Долорес даде официална вечеря в нейна чест.

Семейство Бари Хейнс прие поканата. Присъстваха внимателно подбрани хора. Еди Харис, който очарова Нита, оперна звезда, двама сенатори, супермодист, английски режисьор, английски актьор, участник в нашумяла постановка и светските знаменитости на деня. Покани и Хорейшо Кейпън, който за нейно изумление явно очарова няколко жени, включително и красивата съпруга на финансист от Уол Стрийт, която напоследък фигурираше в списъка на най-елегантните дами. Стори ѝ се нелепо да я гледа как примира от смях, зяпнала Хорейшо в устата.

Когато вечерята свърши, Нита ѝ се обади по телефона.

— Доло, толкова си добра с мен. Никога не сме били истински близки, но ти ми спаси живота. Обичам те, Доло. — Гласът ѝ звучеше неясно.

— Нита, добре ли си?

— Да, току-що взех хапче. Доло, щастлива ли си?

— Тази вечер да. За първи път от две години насам.

— Приемът ти беше невероятно сполучлив.

— Нита, успя ли да поговориш с Бари Хейнс?

— Да. Много е красив.

— Нита... — Долорес помълча и тихо изрече: — Луда съм по него.

Сега гласът на Нита прозвуча ясно.

— Ти си... О, Доло, чудесно! И откога трае това?

— До тази вечер не е и започвало. Отдели ми толкова време, колкото беше възможно, и ми каза, че и той непрекъснато мисли за мен. Ще дойде на чай. Утре!

— О, Доло, толкова се радвам за теб.

15

САМО ЧАЙ

Следващите три седмици Долорес живя в състояние на силно въодушевление и превъзбуда. Двамата с Бари Хейнс първо пиха само чай. След това той се появи една вечер в девет (децата си бяха легнали), вечеряха насаме, а после се прехвърлиха в спалнята. Това, което се случи, надхвърли и най-смелите мечти на Долорес. Притискаше се към него и говореше колко го обича. Повтаряше го непрекъснато. По-късно, когато седнаха пред запалената камина в спалнята ѝ, той рече:

— Долорес, знаеш, че ако се разведе с Констанс, ще остана без пукната пара. Тя държи всичко.

— И аз не бих могла да се омъжа за разведен. Католичка съм и религията ми не позволява. Освен това дори да постигнеш анулиране на брака си, нямам достатъчно пари за двама ни.

— Мислех, че си милионерка.

Тя се втренчи в огъня.

— Всяка година получавам пари от един фонд, но са съвсем недостатъчни. Разбира се, когато децата пораснат, ще получат по няколко милиона, но аз не съм милионерка.

— А аз печеля във фирмата двайсет хиляди годишно.

— Само толкова!

— Долорес, плащат ми само защото използват името ми. Аз съм слаб адвокат. Разбираш ли, всички от рода ми са потомствени политици. Дядо ми е бил кмет на Ню Йорк, прадядо ми е бил в Сената, майка ми имаше пари, но всички отидоха за кампанията на баща ми. Тогава той умря и...

— Ти се ожени за Констанс.

Той кимна.

— А ти за кого ще се омъжиш?

— За никого. Аз съм кралица Виктория. Не го ли знаеш? Познавам графове и лордове — все ергени и до един бедни. Смятат, че

аз имам пари. Не е ли смешно, че парите премахват разликите между хората?

— Ще продължим ли да се виждаме?

— Вечно — прегърна го тя. — Бари, когато ти казах, че те обичам, не беше само в пристъп на страст. Никога не съм го казвала на Джими. Обичам те и докато знам, че ще се срещам с теб няколко пъти седмично, тайно, както сега, мога да продължа да поддържам легендата и да ходя със съдията или Майкъл по разни скучни премиери и откривания на изложби.

— Но защо изобщо се обръщаш към тях?

— Защото не мога всяка вечер да си стоя вкъщи. — Долорес започна да снове из стаята. — Бари, прекарах близо две години като животно в клетка. Една година траур, никакво излизане, обеди и вечери с децата. А миналата година съм ходила само по крайно досадни светски събития и съм обядвала със свекърва ми, която истински харесвам. Бриджит е невероятна жена. След това обратно вкъщи, проверявам домашните на децата, помагам им да си научат уроците, гледаме телевизия... А аз обичам красивите дрехи. На трийсет и седем години съм. Искам от време на време да ме виждат добре облечена, затова излизам с Майкъл или със съдията.

— Не нарушавай мнението, което хората имат за теб — каза той и я погали по косата. (Беше свалила тупето, но за щастие той не забеляза разликата.)

— Какво всъщност мислят хората за мен?

— Смятат те за кръстоска между Грета Гарбо и кралска особа, напълно недостъпна...

Тя се хвърли в прегръдките му и го целуна.

— Колко недостъпна ти изглеждам сега?

И започнаха да се любят на мечата кожа пред камината.

ХАПЧЕТАТА

На другия ден се обади на Нита и настоя двете да обядват заедно.
— Без Хорейшо! — подчерта тя.

Седнаха в един тих ресторант и Долорес ѝ разказа за Бари. Нита слушаше разсеяно, накрая отбеляза:

— Доло, звучиш като ученичка.

— Но, Нита, той е единственият мъж, когото съм обичала.

— А Джими?

Долорес се замисли.

— Когато се запознахме, ми се стори много привлекателен. Но помниш ли как мама се присмиваше на ирландците? Това сякаш отне част от блясъка му. В края на краищата, тогава не беше президент. На никой и през ум не му минаваше, че може да стане, а беше време да се омъжа. Ти ми отне Нелсън и...

— Отнех ти Нелсън?

Долорес запали цигара да скрие изчервяването си.

— Вече мога да ти кажа, че на деветнайсет години бях луда по него.

— Божичко! — Нита потрепери. — Той не представлява нищо в леглото. Знаех го още преди да се омъжа, но тогава, както сама отбеляза, слушахме мама, пък и не бяхме особено богати.

— Спала си с него преди сватбата?

— Доло, за първи път спях с момче на задната седалка на колата му, когато бях петнайсетгодишна. Не ми казвай, че си била девствена, когато си се омъжила за Джими.

Долорес се усмихна.

— Не мога да твърдя, че съм имала много незаконни връзки. (Не можа да събере сили да признае на Нита, че Бари беше едва третият мъж в живота ѝ).

— Ще се омъжиш ли за него?

Долорес поклати глава.

— Констанс държи всичките пари.

Нита сви рамене.

— Е, поне имаш добър любовник — нещо, с което аз не мога да се похваля. Опитях с онзи сценарист, когото толкова харесваш, но се оказа кръгла нула. През цялото време иска да говори. Прави набързо любов, колкото да се отчете, и след това буквално рецитира сцени от новия си сценарий. — Нита се прозя. — Ела у нас. Пристигна новият килим за спалнята ми, а има и други неща, които не си виждала.

Нита подписа сметката и бързо глътна от хапчетата си. Долорес реши, че сестра ѝ е унесена от фенотарбита. Беше питала лекаря си за него и той заяви, че едно-две хапчета на ден не могат да ѝ навредят.

Долорес направо се наслаждаваше на лукса в новия апартамент на Нита.

— О, Нита, какви огледала! Откъде ги намери?

— Поръчах да ми ги изпратят от Англия. Доло, знаеш ли, трябва да се омъжиш по сметка. Приличаш на котка. Направо мъркаш при вида на богатството. А аз бих се чувствала не по-зле в някой хотелски апартамент. Не държа толкова и на дрехите.

Телефонът извън. Нита видя, че светна втора линия.

— Аз ще се обадя. Това е Хорейшо, звъни на личния ми телефон. Доло, иди в спалнята. Току-що купих два костюма от „Валентино“, които са ми малко големи. Пробвай ги и ако ти стават, твои са. — И тя вдигна слушалката.

Долорес като дете се втурна в спалнята. За миг приседна на ръба на леглото. Напомни ѝ за дните в Белия дом, когато обзавеждаше, без да брои парите, с надеждата, че Джими няма да обърне внимание на разходите. След това отиде до гардероба. Двата костюма на „Валентино“ висяха вътре. Заразглежда със завист дрехите и кожата на Нита. Извади костюмите и ги пробва. Ставаха ѝ точно. Преоблече се пак в собствените си дрехи. Лампичката на телефона още светеше. И нейният апартамент беше красив, но въобще не можеше да сравни с този. Внезапно я заболя глава. Защо парите управляват света? Ако имаше пари, можеше да дръпне някои конци и евентуално да анулира брака на Бари. От друга страна, Нита, при всичките си пари, не беше щастлива.

Отиде в банята да глътне аспирин. Когато отвори аптеката, дъхът ѝ секна от изумление. Беше пълна с шишенца приспивателни от всеки вид и цвят. Червени, жълти, двуцветни (като онези, които

гълташе Джими преди големите си появявания пред телевизията, като заявяваше, че има нужда да си отспи през нощта). Забеляза шишенцето с белите хапчета — фенобарбитала, който Нита непрекъснато гълташе. Посегна да вземе един. Може би щеше да я накара да се почувства по-добре. Прочете етикета. Не беше фенобарбитал. Пишеше „Болкоуспокояващо. Демерол“. Знаеше какво е демерол. Бяха й го предписали, когато загуби втората двойка близнаци и плуваше в мъгливия здрач, без да усеща болка или каквото и да било друго.

Божичко, нима Нита беше на демерол? Дали затова не беше все като унесена? Върна се в дневната. Нита се беше свила на дивана и се кискаше на нещо, което й разправяше Хорейшо. Посегна към чантичката й и отвори плоската кутийка. Нита се метна отгоре й като пантера.

— Какво правиш?

— Боли ме глава. Искam да глътна един фенобарбитал.

Нита грабна кутийката.

— Това не е за главоболие. — Натисна звънеца и отнякъде се появи прислужница. — Донеси на госпожа Райън два аспирина. — Върна се на телефона да продължи разговора с Хорейшо, стиснала кутийката в ръка.

17

КЛЮКИ

Долорес се тревожи за Нита цели два дни. Но на третия я връхлетяха по-големи грижи. Късно следобед нахлу Бари с вестник в ръка.

— Прочете ли това?

Долорес поклати глава.

— Не чета клюкарските хроники — заяви тя. (Всъщност ги четеше с жив интерес, но този ден не беше отворила вестниците.)

— Слушай: „До коя недостъпна и бляскава дама има достъп красивият съпруг на изключителна богаташка? Тъй като и двамата са били в политиката, може би я бистрят през дългите нощи, които прекарват насаме?“.

— Аз... това би могло да се отнася за всеки — обърка се тя.

— Все пак е за нас.

— Знам, но Констанс никога няма да повярва — увери го тя.

— Въпросът не е в това. Тревожа се за това как са научили журналистите. Не сме се появявали никъде заедно, прислужниците ти спят. Откъде е изтекла информацията?

Не искаше да облича тази мисъл с думи, не й позволи дори да се формулира в ума ѝ. Но знаеше, че е Нита. Нита бе единствената, която знаеше. Но Нита не би го казала на „жълт“ журналист. А би ли споделила с Хорейшо? Божичко, не! Все пак трябваше да провери.

— Позволи ми да проследя канала на информацията — безизразно заговори тя. — Смятам, че знам откъде е изтекла, и веднага ще запуша пробойната. Сега си върви. Ще се видим утре вечер.

На другия ден отиде да обядва с Нита.

— Скъсах с Бари — небрежно подхвърли тя.

— Само преди три дни беше луда по него — отбеляза Нита.

— Снощи се отби Еди Харис. Спах с него. О, Нита, беше божествен.

— Не е лош. Само че прекалено много говори за работата си. Но все пак не е женен и винаги е подръка. Помисли за това, Доло.

— Е, не бих могла да се омъжа за Еди Харис!

— Защо? Ако ти стане скучно, винаги може да ти изрецитира новия си сценарий, както направи при мен.

Очите на Долорес се навлажниха морно.

— Когато се любим, ми рецитира поезия. Стихове, които е създал специално за мен. Срамно е, че не мога да се омъжа за него. Но той е разведен и църквата никога няма да го допусне.

След два дни в същия вестник излезе нова „анонимна информация“. „Нашата недостъпна и бляскава дама май не е чак толкова недостъпна. Сменила е съпруга на богаташката с добре приеман в обществото сценарист.“

Долорес не можа да свали очи от написаното. Нита! Но защо?

Незабавно вдигна слушалката.

— Нита, защо го правиш?

Гласът на Нита прозвуча мътно:

— За двата костюма на „Валентино“, които ти изпратих, ли говориш? Ами бяха ми големи и...

— Получих ги и ти благодаря. Не страдам от излишна гордост. Приемам да бъда бедната роднина. Но говоря за вестника, в който има анонимна информация за Еди и мен.

— Е, това не може да те засегне.

— Нита, ти ли ме издаде?

— Не!

— Не ти вярвам.

— Доло, кълна ти се, аз... тъъ... казах на Хорейшо. Знам, че е професионален клюкар, но не допусках, че ще изръси нещо...

— Казала си му и за мен и Бари...

— Да, възможно е. Знаеш ли, когато обядвам, пийвам по една чашка с фенотбарбитала и започвам да плувам. Не помня какво съм говорила.

— Нита, това не е фенотбарбитал, а демерол. Защо го вземаш?

— Ами... когато бях на ски, си натъртих гърба и от време на време гълтам по един.

— Нита, какво правиш със себе си?

— Мъча се да избутам всеки отделен ден, също като теб. Само че не сменям вълнуващите си любовници един подир друг.

И Нита тресна телефона.

Долорес се огорчи не толкова от клюките във вестника, колкото от постъпката на Нита. Така беше чакала пристигането ѝ! За първи път се бяха срещнали като равни и я беше почувствала близка. Сега разбра, че тази близост е съществувала само във въображението ѝ. Нита бе потънала в някаква наркотична летаргия и човек не биваше да ѝ се доверява. Тъй че отново бе сама. С изключение на Бари Хейнс.

Докато срещите ѝ с Нита ставаха все по-повърхностни (Долорес отказваше да седне на една маса с Хорейшо), влечението ѝ към Бари Хейнс се задълбочи. Насилваше се да ходи на „важни вечери в тесен кръг“ с Еди Харис, съдията или Майкъл. Знаеше, че се разпространяват слухове за отношенията ѝ с Майкъл. Не правеше нищо да ги опровергае, защото беше разбрала, че клюките, каквито и да са, само допринасят към легендата, в която се беше превърнала. Но през трите прекрасни нощи в седмицата, които прекарваше насаме с Бари, светът изчезваше и оставаха да съществуват само те двамата.

18

ЛЮБОВ

Измина цяла година и тя започна да се пита кога ли ще установи контрол над положението „Бари“. Малко по малко придружителите започнаха да ѝ омръзват и зае командна позиция както в случая с Еди Харис. Откак започна връзката ѝ с Бари, не му позволяваше да я докосне, но той толкова държеше да бъде с нея, че прие всичките ѝ условия. Дори Майкъл веднага се отзоваваше, когато имаше нужда от влиятелен придружител. Жена му Джойс приемаше добродушно този факт. (Дълбоко в себе си Джойс смяташе Долорес за много надута и скучна и разбираше, че Майкъл се съгласява да кавалерства от чувство за дълг.)

През годината Нита на два пъти летя до Лондон — веднъж, за да поддържа фасадата на „щастлив“ брак с Нелсън, което налагаше присъствието ѝ на всички важни балове, и втория път, за да се примолви за последен път на барона. Върна се по-потисната от всякога.

— Ерик не иска и да знае за мен — довери се тя, хлипайки, на Долорес. — Буквално паднах на колене да го моля. Как може да предпочита оная дърта балерина?

— Нита — старееше се да я утеши Долорес, — не ти ли е минавало през ума, че Ерик е на шейсет и една години? А Людмила е надхвърлила петдесетте! Ти си млада, имаш здрав сексуален апетит. Може би Ерик вече не може да го прави толкова често, колкото би искала ти, а Людмила се задоволява с каквото ѝ предложи.

— Готова съм да го приема дори ако правим секс веднъж седмично... при всякакви условия.

Но Нита си беше намерила приятели и дори имаше няколко нови любовника. Продължаваше да обядва с Хорейшо. От време на време лееше пред Долорес сълзи за Ерик, но си купуваше дрехи, ходеше по приеми и много скоро започна да не слиза от списъците на „красивите лица“.

За Долорес животът течеше спокойно и привично. Публичните ѝ появи бяха достатъчно редки, за да превърнат всяко събитие в

първостепенна новина. Дори когато ходеше да обядва с Бриджит в невзрачни заведения като „Джинджър Ман“, заварваше пред вратата тълпи от журналисти и фотографи. Следваха я и когато караше колело с близнаците и Мери Лу. Мери Лу започваше да ѝ създава проблеми. Вече бе деветгодишна и започна да настоява да носи клинове и карирани поли. Долорес искаше да запази детския ѝ вид, но Мери Лу растеше и наедряваше много бързо. Реши проблема с дрехите, като я прехвърли в реномирано католическо училище, където всички носеха униформи. Но живееше единствено за миговете, прекарани с Бари Хейнс. Виждаха се всеки ден, дори само за по едно мартини или бърз обед. И, разбира се, редовно прекарваха заедно по три нощи седмично. Констанс вярваше, че той има ежеседмични „оперативки“, една вечер играе скуош и една — покер. В действителност Констанс не даваше пет пари. Самата тя играеше табла, имаше безброй приятели, участваше в много благотворителни дейности и прекарваше зимите в Палм Бийч.

Зимата беше най-хубавото и най-лошото им време. Бяха заедно всяка нощ, с изключение на почивните дни и празниците, когато той отскачаше до Палм Бийч. Коледа и Нова година без Бари бяха истинска агония. Но през зимата настъпваха и щастливи времена. Той учеше децата да правят пуканки на огъня. Окастриха заедно елхата (вярно, беше една седмица преди Коледа, но това понамали самотата ѝ по Коледа и Нова година).

Той се привърза много към близнаците и Мери Лу. От своя страна Мери Лу го обожаваше, непрекъснато си измисляше проблеми с математиката и тичаше при него да ѝ ги обяснява. Долорес изпитваше странна тревога, когато виждаше дъщеря си по хавлия да се гуши в скута на Бари. Беше преждевременно развита и гърдите ѝ бяха започнали да се оформят. Долорес имаше малък бюст, но Мери Лу явно обещаваха да е щедро надарена. А когато се поизточеше и стопеше „бебешките тлъстини“, щеше да стане неотразима.

Вечерите, прекарани заедно, бяха хармонични и изпълнени с любов. В десет часа Долорес шумно го изпращаше пред очите на прислугата. След петнайсет минути се правеше, че ходи долу да проверява за вечерните вестници, и Бари тихичко се шмугваше в апартамента. Оставаше цялата нощ. В шест часа ставаше, за да се измъкне, преди прислугата и децата да са се разбудили, връщаше се в

апартамента си да се избърсне и преоблече и отиваше на работа. Когато пристигнеше там, точно в десет ѝ се обаждаше да я събуди с думите, че я обича.

Тя отказваше да се присъедини към разните благотворителни или други комитети. Участваше единствено в благотворителната дейност на Бриджит за бездомни бременни момичета, но ходеше само един следобед месечно. Знаеше, че във вестниците се ширят догадки за усамотението ѝ, за редките ѝ обеда с Бриджит, Джейни Йенсен или Нита.

Нита продължаваше да ѝ изпраща дрехи. Непрекъснато си купуваше по нещо „голямо“, но Долорес знаеше, че го прави от съжаление. Беше ѝ казала, че връзката ѝ с Еди Харис е изчерпана, но са останали добри приятели.

Времето минаваше, а любовта ѝ към Бари се задълбочаваше. Започна да мечтае за евентуален брак с него. Ако бяха предпазливи, *можеха* да преживеят с неговите двайсет и нейните трийсет хиляди. *Може би* той трябваше да уреди анулирането на брака си...

19

СЕСТРИ

През пролетта Нита реши отново да прескочи до Лондон, за да придружи Нелсън на няколко светски събития. Беше скъсал с принцесата и имаше нова любовница, която не бе нищо особено. Освен това Нелсън искаше да види децата. Току-що беше позирала на супермоден фотограф за корицата на списание „Фашън“, което излизаше в Ню Йорк и Париж.

— Тъкмо навреме — изкоментира Нита. — Представи си каква реклама ще ми направи.

— Това вълнува ли те?

— Преди — никога. Смятаха ме за блестяща красавица. Сега съм просто *твоята* сестра. Където и да отида, всички се интересуват какво представляваш *всъщност*. Разбрах, че в тази страна ме канят единствено защото съм *твоята* сестра. Имат дори нахалството да ме питат дали няма да успея да те придумам да отидеш и ти. А една нагла модистка ми предложи да ме облече безплатно от главата до петите, стига веднъж да те заведе на някоя от вечерите й. Довечера ще съм у нея и знам, че пак ще ми предложи. Не се предава.

— Тогава защо ходиш?

Нита сви рамене.

— Защото колекционира знаменитости и колкото и да ми е неприятна, не мога да отрека, че гостите й са интересни личности. Странно, всички я ненавиждат, но ходят, защото знаят, че при нея се събират „имена“. Пък и завъртях няколко бързи и приятни любовни връзки с мъже, които срещнах у нея.

— Нита, никога не съм допускала, че си толкова разюздана.

— Навремето не бях. Е, изгубих девствеността си преди теб, но най-вече от любопитство. Но сега имам нужда от тези връзки... от тези неделни следобеди. Въпреки че всички в Лондон знаеха за любовницата на Нелсън, и аз притежавах известен блясък. Тук съм нищо. *Ти* си голямата звезда.

— Нита, та това е само защото бях женена за Джими.

— Може би бракът ти е дал първоначалния тласък. Но сега не е само той. Джими почина преди близо четири години, а популярността ти никога не е била по-голяма. Лицето ти е на кориците на всяко списание. За тях си като богиня. Самотна красива богиня, която се е посветила на децата си, прави дълги разходки и притежава царствена хубост. Ти си загадъчна, тъжна и бляскава. А аз, с всичките си фантастични дрехи и бижута, съм само *твоята* сестра. Дори в Европа вече е така. Знаеш ли защо Нелсън настоява да се върна? Попита ме дали не мога да те убедя да ме придружиш!

— Няма да е зле да дойда. — Наближаваше Великден, Бари щеше да замине за Палм Бийч. Отново самотен празник...

— Не, не искам да идваш. Искам да бъда приемана заради самата себе си. Защо мислиш, че търпя Хорейшо Кошмара?

— Мислех, че те забавлява.

— Не, и той е фалшив като другите. Но ме води в „Пърлс“, в „Илейнс“ и на други приятни места. — Нита запали цигара. — Но трябва да знаеш още нещо. Вече не ми е забавно. Изведнъж всички лица станаха едни и същи, вече не привличам обществен интерес. А Хорейшо направо ми лази по нервите. Това негово налудничаво кикотене, тези вечно влажни ръце, пък и започна много да пие. Но поне се държи с мен като че ли наистина представлявам нещо. Между другото, той те мрази. Казва, че си снобка.

— Е, слава богу, няма нужда да се съобразявам и с мнението на Хорейшо Кейпън.

— Е да, той не е важен. — Очите на Нита се насълзиха. — Доло, животът ми е толкова объркан. Нищо не ми остана.

Тя прегърна конвулсивно сестра си и захлипа неудържимо.

Долорес я притисна към себе си като малко дете и замилва косата ѝ.

— Имаш всичко, Нита. Трябва да бъдеш благодарна за толкова благини. Все пак имаш съпруг. Вярно, че бракът ти не е идеален, но ако ти или децата се разболеете, той няма да ви изостави. Мисли за прекрасните деца, блестящия светски живот, многото пари и за нещо истински важно — можеш да отиваш и да се връщаш, когато пожелаеш. И хората знаят коя си, Нита.

— Да, аз съм сестрата на Долорес Райън!

— Не, ти си лейди Брамли, и то много красива лейди. Винаги си била по-хубава от мен. Просто прахоса по Хорейшо прекалено много време.

Нита направи неумел опит да се усмихне. Тогава Долорес рече:

— Нита, никога в живота си не съм искала услуга от теб. Но моля те, много те моля, нека дойда с теб в Лондон. Няма да ходя на големите балове, нямам дрехи за тях, но ще ми бъде приятно да заведа децата за Великден. През празниците най-силно усещат отсъствието на баща си. Ще отседнем в къщата ти в провинцията.

— Да, представям си. — Нита седна и старателно избърса размазания под очите ѝ туш. — Всички журналисти ще се стълпят на летището. Ще съм *длъжна* да дам голям прием в твоя чест и това ще е началото на лудницата. Пък и не искам да се нагърбвам с никакви отговорности. Ще опитам да се видя с Ерик. Може би след всичкото това време съм започнала да му липсвам.

— Но той е най-малко на шейсет и две и...

— Още е потентен. Той е от тези мъже, които и на осемдесет години могат да се забавляват със секс. Доло, не разбираш ли, връщането ми поне ще ми даде възможност да направя пробив. Съвпада с рождения му ден. Ще му изпратя подарък. А ако не е в Лондон, ще отида в Париж, Рим или където се намира. Чух, че новият му кораб вече е готов. Превърнал го е в по-малък вариант на „Франс“.

— Четох за него в „Тайм“. Пишеше, че са избили цели палуби. Има седем огромни апартамента, десет големи стаи, три салона, бална зала, открит и покрит басейн, ледена пързалка. Той е единственият човек в света, превърнал презокеански лайнер в яхта.

— Точно така. Доло, не виждаш ли, че не мога да те взема в Лондон! Ще трябва да се движа с теб, да обядваме заедно, да пием чай и върху мен ще се съсредоточи прекомерно внимание. Журналистите ще ме преследват, но не заради мен, а заради теб. Точно тогава ще излезе и снимката ми във „Фашън“. Но ако ти си там, твоите снимки ще са по всички корици и просто ще засенчиш големия ми момент.

Долорес седеше до сестра си и я държеше за ръка.

— Виж, Нита, щом наистина обичаш Ерик, може би най-добре ще е да го прикриеш.

Нита се засмя.

— Въз основа на богатия си любовен опит ли ми даваш съвети?

— Не, сама го проумях. Дори аз знам, че ако преследваш един мъж, той се мъчи да избяга. Затова европейките минават за толкова добри любовници — просто знаят как да дърпат юздите.

— Лесно е да се развиват теории. — Очите на Нита отново се напълниха със сълзи. — Не знаеш какво е нощ подир нощ да лежиш будна и да копнееш за някой мъж. Знам, че според твоите стандарти Ерик е стар и грозен. Но, Доло, когато влезе в някоя стая, краката ми направо омекват. Просто ме възбужда — това е истината. Виж колко време мина, а не спирам да мисля за него.

— Кога отлиташ за Лондон? — запита Долорес.

— Другата седмица. Каж ми, какво да купя за подарък на милиардер, който си има всичко?

— За Ерик ли? — Долорес се замисли. — Не знам.

— Естествено, че не знаеш. Колко си студена, Долорес! Никога не сме били истински близки и почти не се познаваме.

— Защо мислиш, че съм студена?

— Ами виж си биографията след смъртта на Джими. И нека погледнем истината в очите: дори него не си обичала. А какво е положението в момента? Имаше възможност да се свържеш с един от най-чаровните мъже в света, Еди Харис, а сега той се среща с някаква холивудска красавица и това ни най-малко не те тревожи. Изпусна и Бари Хейнс. С какво *изобщо* се занимаваш?

— Обядвам с Бриджит веднъж седмично. Състоянието на Тимоти се влошава. За Бриджит ще е по-добре, ако умре. Ще трябва за Великден да заведе децата в имението, а е толкова потискащо да гледаш как го изнасят и внасят с инвалидния стол и да слушаш как стене от болки. Бриджит е много стриктна — разрешава му да гълта болкоуспокояващи само веднъж на четири часа. — Долорес замълча. — Между другото, Нита, още ли си на демерол?

— Само когато съм отчайващо нещастна и искам да отплавам. Но от три дни не съм гълтала. Планирам кампанията си за Ерик и главата ми трябва да е бистра.

— Нита, желая ти да го спечелиш отново, ако наистина го искаш.

— Нищо не разбираш, нали?

— Не. Защото е толкова непривлекателен, а имам и усещането, че въпреки титлата си е лишен от чувствителност... не е способен на

дълбоки чувства, а това са качествата, които могат да накарат една жена да обикне мъжа.

Нита се изправи.

— Какво знаеш ти за любовта? Приятно прекарване във Вирджиния и моля те, Доло, пожелай ми успех!

ПРИМАМКАТА

След като Нита замина за Лондон, Долорес изпадна в дълбока депресия. Вярно, че сестра ѝ почти цялата зима пътуваше нагоре-надолу, но на всеки няколко седмици неизменно се втурваше при нея, обядваха заедно, приказваха си и тя имаше чувството, че наистина се разбират. Но сега всичко беше ясно. Нита всъщност не я обичаше. Очите ѝ се наляха със сълзи. Нямахме никого. Никой не я обичаше истински. Не, не беше вярно, децата я обичаха, и Бари я обичаше, щеше да дойде тази вечер за последен път преди триседмичната раздяла. Трябваше да отиде за празниците в Палм Бийч при Констанс.

На втория ден от престоя им в имението във Вирджиния пристигна телеграма от Нита.

ЕЛА В ЛОНДОН КАТО МОЯ ГОСТЕНКА. СЪС
ИЛИ БЕЗ ДЕЦАТА. ВЗЕМИ ВСИЧКИ ВЕЧЕРНИ
ТОАЛЕТИ КОИТО ИМАШ. ЗА ОСТАНАЛОТО ЩЕ СЕ
ПОГРИЖА АЗ. НУЖДАЯ СЕ ОТ ТЕБ. МОЛЯ ТЕ ЕЛА.

Показа телеграмата на Бриджит. Свекърва ѝ поклати глава.

— Носят се слухове, че съпругът ѝ кръшка, но мислех, че са постигнали съгласие. Във всеки случай бедното дете изглежда отчаяно. Трябва да отидеш.

— Не знам дали паспортите на децата са в ред.

— Остави ги тук — спокойно предложи Бриджит. — Долорес, ти си прекрасна майка. Изкара четири самотни години. Знаем какво е самотата и трябва да кажа, че я понасяш мъжки. Заслужаваш малко почивка. Децата се забавляват отлично с челядта на Майкъл и Джойс, а другата седмица пристига и Бони с нейните палавници. Ана и Беатрис също ще дойдат. Ще имаме повече бавачки, отколкото са необходими, а на децата тук им е приятно. Върви сама и се забавлявай колкото можеш.

Преди да тръгне, Бриджит ѝ пхна в ръката един плик.

— Купи си парфюм или рокля.

Долорес намери вътре двајсет и пет стодоларови банкноти.

Купи си две нови вечерни рокли и опакова най-хубавите си дрехи. Сложи и няколко панталона и дебели пуловера. Чудеше се какво ли се е случило. Дали Нелсън не беше разбрал за Ерик? Може би Нита се е нагълтала с хапчета и му е разказала? Божичко, та той можеше да я захвърли, а беше очевидно, че Ерик не се е съгласил да възобновят отношенията си, защото тогава нямаше да получи телеграмата.

Охраната ѝ я качи в самолета преди другите пътници и стюардесата я увери, че самолетът е полупразен и никой няма да седне до нея. Дори обеща да блокира и местата от другата страна на пътеката. Така Долорес щеше да е защитена от всички любопитни погледи.

Нахрани се добре, изгледа филма, но през цялото време мисълта ѝ не се отделяше от Нита. Какво ли беше станало? Нита се бе доверила на Хорейшо за Ерик. Хорейшо беше клюкар, а Ерик имаше връзки в цял свят. Не, сигурно беше някаква неприятност, свързана с Нелсън, защото той беше нейната опора. Тя не го обичаше, но мисълта, че е лейди Брамли и има зад гърба си много пари, ѝ вдъхваше сигурност.

Когато при кацането видя на пистата Нита и Нелсън, въздъхна с облекчение. Очевидно между тях не беше се случило нищо лошо. Слезе първа от самолета и прегледаха паспорта ѝ още на пистата.

— Летището е почерняло от фотографии и вестникари — обясни Нелсън. — Така ще можеш да ги избегнеш.

След няколко минути се понесоха към Лондон с лимузината. Прислужникът на лорд Брамли щеше да се погрижи за багажа ѝ.

— Откога не съм идвала — въздъхна Долорес и с интерес взе да наднича през прозореца.

— Много се радваме, че дойде — заяви лорд Брамли. — Разбирам, че за теб е само четири часът следобед, но тук е девет вечерта. Уредил съм да вечеряш сама с Нита, за да можете спокойно да си побъбрите. Утре ще спиш, за да се приспособиш към часовата разлика. Празненствата започват вдругиден. Ще има върволица от приеми, които ще завършат с бал в твоя чест, който ще организираме в имението.

— Сега сме в лондонския апартамент — поясни Нита. — Реших, че ще предпочетеш да си в Лондон. Тук има някои превъзходни модисти, които искам да посетиш, а трябва да отскочим и до Париж. Барон Ерик дьо Савон е предоставил самолета си наше разположение. Ще дойде и на бала в твоя чест.

— Нита много го харесва — отбеляза Нелсън, докато палеше цигарата си. — За мен е страхотен досадник — и той, и балерината му. Но Нита обича да се огражда с колоритни личности, а баронът е ненадминат в това отношение. Трябва да призная, че всеки, който има двайсет милиарда, е колоритен.

— Глупчо такъв — закачливо отвърна Нита. — Всички ротшилдовци ще дойдат специално за бала, тук са Мелина Меркури и Мария Калас, които също ще присъстват. Поканила съм и някои от дебютантките, разбира се, ще долети и Режин, ще има и много титулувани особи, включително всички налични членове на италианското кралско семейство, които не са съвсем обеднели... О, Долорес, ще бъде страхотно!

Долорес се облегна назад. Изведнъж разбра. Нита се беше свързала с Ерик и искаше да даде най-главозамайващия бал в Европа. А тя, Долорес, беше примамката.

Когато видя журналистите, струпани пред апартамента в Белгрейвия, тя се сви на седалката. Приличаше на уличен бунт. Полицията се мъчеше да ги удържи, но когато излезе от колата, всички се юрнаха напред. Успя да се усмихне и да махне с ръка, а когато завряха в лицето ѝ телевизионните камери и радиомикрофоните, рече със слаб гласец:

— Пристигнах на гости при сестра си. Не съм идвала в Европа от...

Млъкна и беше смаяна от сълзите, които напълниха очите ѝ, но внезапно в паметта ѝ изплува снимката на усмихнатия Джими. Джими, тъй пълен с живот. Не плачеше, защото ѝ липсваше, а от състраданието, което неочаквано изпита към него. Състрадание, че е мъртъв, заровен в земята, с разлагащо се тяло, с окапваща от усмихнатото му лице плът. Никога нямаше да види децата си пораснали, беше мъртъв, а животът продължаваше. Наведе глава и се втурна към апартамента.

ПРЕДЛОЖЕНИЕТО

„Апартаментът“ представляваше градска къща с огромни стаи. Изглежда навсякъде имаше прислужници. Направо се бяха строили да я посрещнат и поздравят. Младо момиче на име Агнес беше определено за нейна лична камериерка.

Пийна чаша шери пред камината с Нелсън и Нита. След малко той се изправи и рече:

— Надявам се, че няма да се обидите, но приближава единайсет, а утре е работен ден. Ще ви оставя да си поприказвате.

Целуна леко Долорес по бузата, докосна Нита по същия начин и излезе.

Известно време сестрите мълчаха. Долорес разглеждаше високите тавани, gobлените, картините от английски художници. Първа заговори Нита:

— Сигурна съм, че телеграмата много те е изненадала.

— Сега мога да кажа, че изненадата е приятна — отбеляза Долорес. — Изплаших се да не е станало нещо. — Протегна се. — О, Нита, толкова е хубаво, че съм тук. Искам да се позабавлявам, да отида на театър, да обиколя магазините. Чух за някаква невероятна тукашна модистка на име Теа Портър.

— Миличка, прекалено известна си, за да можеш просто да обикаляш по магазините. Дори английската кралица има по-голям шанс. Утре снимката ти ще е на всички първи страници в Лондон. Но при Теа ще те заведе. — Нита се изправи. — Предполагам, че Агнес вече е разопаковала багажа ти. Да се качим горе да си поговорим като хората.

— Не се е случило нищо лошо, нали?

— Децата са добре. Нелсън е в почивка между поредните си любовници. Не съм на демерол. Гълтах три дни, но сега спрях. Добре съм. Както казват в Щатите, взех се в ръце. Но трябва да поговорим.

Когато влезе в спалнята си, Долорес ахна. Беше обновена след последното ѝ посещение. Леглото с балдахина, камината... Чаят,

сандвичите и сребърният сервиз бяха подредени на масичката за кафе, а Агнес стоеше права, готова да им сервира.

— Разопаковах багажа ви, госпожо. Ако пожелаете нещо, можете да ме извикате по всяко време със звънеца на нощната масичка. Позволих си да отделя голяма част от дрехите ви за гладене. Ще бъдат готови, преди да се събудите.

— Агнес е царица на ютията — отбеляза Нита.

— Ако ми позволите, милейди, бих искала да отбележа, че госпожата е пристигнала с много малко багаж. Само две чанти и един куфар.

— Госпожа Райън нарочно не е взела много дрехи — обясни Нита на прислужницата. — Една от главните причини за пристигането ѝ в Лондон е да пазарува тук и в Париж, а може би и в Рим. Свободна си, Агнес, аз ще сервирам чая.

— Да, милейди. Мъртъл иска да знае дали ще имате нужда от нея.

— Не, кажи ѝ да си ляга.

Агнес отново се поклони.

— Мъртъл е моята камериерка — опита да се усмихне Нита. — Искаш ли чай?

— Разбира се — отвърна Долорес. — Виждам и любимите си сандвичи с краставичка. Умирам от глад.

— Не яде ли в самолета?

— Ядох, но оттогава изминаха няколко часа. Не забравяй, че по моя биологичен часовник още няма осем часа.

— Доло, няма да е зле да поотслабнеш.

Долорес захапа сандвича и се облегна.

— Няма да е зле ти да понапълнееш. — На вратата леко се почука. Влезе лакей с телеграма на поднос. Поднесе го на Долорес. — Напомняте ми за дните в Белия дом. И там всичко пристигаше на подноси. В началото непрекъснато се изкушавах да им давам бакшиш.

— Няма ли да прочетеш телеграмата?

— Сигурно е от Бриджит, която ми съобщава, че децата са добре. — Долорес отвори телеграмата.

„ПРИБРАХ СЕ ЗА ДВА ДНИ. РАЗБРАХ ЧЕ СИ ЗАМИНАЛА. ВРЪЩАМ СЕ В ПАЛІМ БИЙЧ. МНОГО МИ ЛИПСВАШ. ОБИЧАМ ТЕ.“

Б.

Прииска й се да целуне листчето. Липсваше му толкова, че й беше пратил телеграма! Изведнъж съжали, че е дошла. Изпускаше цели два дни с него. Щеше да намери претекст да напусне имението във Вирджиния за ден-два — зъбобол или разклатен камък на някое бижу. Лесно щеше да излъже Бриджит. Усети, че Нита я наблюдава. Усмихна се.

— От Баркли Хаусман. Онзи млад сенатор, който ми се обажда. Върнал се от Вашингтон, търсил ме и разбрал, че съм заминала. Голям досадник. — Смачка телеграмата и я остави на масичката за кафе.

Нита я взе.

— Звучи, сякаш е съсипан. Защо я е подписал с Б., а не с името си?

— Вероятно за да ме предпази от клюки. В случай, че някой от прислугата ти я отвори. Той е само на трийсет и две години и е доста невзрачен. Ухажват ме все такива мъже, те ми изпращат телеграми. Някой като Робърт Редфорд или Джордж Скот няма да спре вниманието си върху мен.

— Да не си почитателка на Джордж Скот? — учуди се Нита.

— Не съм ничия почитателка — отвърна Долорес. — Просто уважавам таланта им.

— Джордж Скот няма елегантен вид — отбеляза Нита.

— Така е. Съмнявам се, че мъж, комуто няколко пъти са чупили носа, може да изглежда елегантен.

— Откъде знаеш колко пъти са му чупили носа?

— Четох някъде. Напоследък много чета, Нита.

— Не мисля, че Ерик е по-уродлив от Джордж Скот.

— Нита, да оставим на мира клетия господин Скот. Вероятно в момента е в обятията на хубавата си млада жена. Защо изобщо говорим за него?

— Защото искам да говорим за Ерик.

Долорес запали цигара.

- Това се разбира от само себе си. Чакам.
- Но ти го смяташ за уродлив.
- Какво значение има мнението ми за Ерик?
- Той иска да се ожени за теб.

22

ОТГОВОРЪТ

Долорес изтърва цигарата. Вдигна я бързо и разтърка петното на килима.

— Отвратително е, дето не мога да пуша пред хора — рече тя. — Представата, която трябва да поддържам за себе си... — Усещаше, че говори глупости, но нямаше сили да срещне стоманения поглед на Нита. — Веднъж Джими ми каза, че не трябва да пуша на публично място и...

— Млъкни! — изсъска Нита. — Казах ти, че иска да се ожени за теб.

— Но аз не искам да се женя за него. Не го харесвам.

— Как можеш да твърдиш такова нещо? Та ти изобщо не го познаваш.

— Виждала съм го два-три пъти. Това ми е достатъчно.

— Искам да се омъжиш за него, Долорес.

— Но защо? Мислех, че го обичаш.

— Обичам го. Но никога няма да го имам. Вече съм сигурна в това. Той не знае какво значи любов. Може би изпитва нещо към Людмила, били са заедно толкова време, тя е като стара, удобна обувка. Видях се една вечер с мръсното копеле. Изчака да му кажа, че не мога да живея без него. Прие и платинената табакера, която му подарих. След това ме потупа по главата и заяви: „Не ме обичаш, малката. Обичаш моето могъщество и парите ми. Но и ти имаш нещо, което искам“. Доло, наведох се към него да не пропусна нещо, готова на всякакви условия, а той продължи: „Искам да се ожения за сестра ти“. Избухнах в плач. Но той ме успокои и рече: „Знам, че парите за теб не са от първостепенна важност, защото мъжът ти е богат. Има точно шестстотин хиляди лири плюс имотите. Но ти не го обичаш, а трябва да бъдеш с него всеки път, когато пожелае, да се появяваш, когато те извика, да затваряш очи пред крещящите му връзки, защото си бедна. Но ако накараш сестра си да се омъжи за мен, ще ти дам пет милиона долара“.

— Но защо? Ние почти не сме разговаряли...

Нита поклати глава.

— Не знам. Но не отхвърляй идеята, Доло. В крайна сметка, що за живот водиш в Ню Йорк, пък и другаде? Лежиш сама нощ след нощ, ходиш на дълги разходки с децата, обядваш с Бриджит, фигурираш в списъка на най-добре облечените жени с помощта на дрехите, които ти подхвърлям. Излизаш към шест пъти годишно с Майкъл или оня съдия. Да не забравяме славните празници във фермата, летата в Нюпорт...

— Не бих могла да преживея докосването му. Не мога да го понасям. — Долорес потрепери.

— Доло, той е страхотен любовник. Нежен, грижовен и на шейсет и две години е по-потентен от всеки друг мъж. Прекарахме заедно една последна нощ, преди да направи милото си предложение. Доло, помисли, представи си само какъв славен живот те чака. Ще разполагаш с всичките пари, които ти трябват, океанският лайнер ще е твой. Ще имаш собствен самолет, ще бъде като живота в Белия Дом, но много по-хубав и охотен.

— Брачен договор?

— Той има четирима синове. Ако ти остави в завещанието си огромна сума пари, те могат да го оспорят. Ще прекараш години, затайнала до уши в юридически спорове. Заяви, че когато се ожените, ще ти прехвърли пет милиона, освободени от данъци. А в случай, че *ти* поискаш развод и той е съгласен, ще запазиш петте милиона плюс още пет за споразумението. Най-лошото, което може да ти се случи, ако се омъжиш за него, ще е един приятелски развод, от който ще се измъкнеш с десет милиона плюс всички бижута. А ако останете заедно, ще имаш собствени пет милиона и начин на живот, който не си и сънувала. Ще имаш всичко, Доло, всичко каквото поискаш.

— Освен любов.

— От години живееш без любов. Всъщност мисля, че никога не си я имала. Джими през цялото време те мамеше. Агентите от охраната не само си затваряха очите, когато приятелите му вкарваха мацки по за една нощ в хотелските апартаменти при вечните му пътувания, но и сами вмъкваха курви през задния вход на авеню „Пенсилвания“, номер 16001^[1]. Пък и ти никога не си го обичала. Слушай, Доло, и аз ще получа пет милиона и ще мога да зарежа кучия син, за когото съм

омъжена. И тогава може би ще си намеря някой друг. Жена с пет милиона долара може да избира между много божествени любовници.

Долорес поклати глава. Въздържа се да погледне смачканата телеграма.

— Съжалявам, Нита. Отговорът ми е „не“.

[1] Това е пощенският адрес на Белия дом. — Б.пр. ↑

23

КОЖИ

Остана до края на великденските празници. Нита непрекъснато я навиваше, но тя остана непреклонна. Понякога сестра ѝ я молеше, друг път я заплашваше.

— Никога вече няма да ти купувам дрехи и да ти давам пари назаем, когато закъсаш.

Долорес стоически мълчеше. Приемите се редуваха един след друг, а кулминацията беше огромният бал, който Нита и лорд Брамли дадоха в нейна част. Баронът се появи без Людмила. Няколко пъти танцува с Долорес. Беше висок, с хубава фигура, но шейсетте и две години му личаха, а тя бе на трийсет и девет и лудо влюбена в Бари. Усети, че ухае на сапун и *наистина* излъчва смазваща мъжественост. Би могла да го хареса като приятел. Щеше да бъде превъзходен придружител, кавалер... Но съпруг... Погледна огромните му ръце. Самата представа, че биха могли да докоснат тялото ѝ, я караше да потръпне от погнуса.

По време на третия им танц той усмихнат я погледна отвисоко и рече:

— Чух, че сте отклонили предложението ми.

— Нямам навика да получавам предложения за женитба без любов. А още по-малко чрез трето лице.

— Странно, че не сте делова жена. Винаги съм смятал, че американците се раждат с огромен талант да печелят пари.

— В Америка този талант обикновено не е свързан с брака. Поне сме свикнали да мислим, че любовта и бракът са част от американската мечта. — Засмя се безгрижно. — Естествено, ако са придружени с пари, толкова по-добре.

— А вие? Имате ли пари?

— Достатъчни са ми.

— Разполагам с противоположна информация. Не от сестра ви, а от многобройните източници, които ангажирах да ви проучат. Как може толкова красива жена с три деца да живее с трийсет хиляди

годишно? Мога да ви давам по-голяма сума на ден само да си купувате кожи.

— Кога и как ме обикнахте?

— Че кой е споменавал нещо за любов?

Тя се отдръпна от него, както танцуваха.

— Тогава защо искате да се ожените за мен?

— Имам си своите съображения, точно както допуснах, че и вие можете да намерите причина да се омъжите за мен.

— Смятате, че моята причина ще са неограничените пари, които ще ми давате? — Той кимна, а тя продължи: — Но защо се спряхте на мен?

— Искам един ден да стана президент на Франция.

Тя ахна. Само как го заяви. Колко хладно и делово.

Дори не намекна, че го привлича. Осъзна, че ги наблюдават, и с усилие си лепна усмивка на лицето.

— И смятате, че ако се ожените за мен, ще постигнете целта си?

— Вече съм бил женен веднъж. Разведох се. Ожених се повторно, но съпругата ми почина. От години имам любовница. Тя е извънредно красива и талантлива и всички знаят за връзката ни. Но бракът с вас ще ми придаде нов облик. Любимата вдовица на най-популярния американски президент се омъжва за барон Ерик дьо Савон. Това ще наелектризира света. Обществеността ви е извисила на пиедестал. Докато аз съм за всички мъжкар, който поддържа една постоянна любовница, но през ръцете му са минали много жени. Ако обаче се свържа с най-влиятелната и уважавана дама на света, репутацията ми на женкар ще се изтрие от общественото съзнание.

Долорес успя да се засмее.

— Разбирам, че да станете президент на Франция е върховната ви цел. Но аз вече съм била съпруга на президент.

— А разполагали ли сте някога с неограничени пари? Имали ли сте собствен презокеански лайнер, вили в цял свят, свободата разточително да посрещате гости, бижута, каквито не сте и сънували, къщи, които да обзавеждате по свой вкус, грандиозни балове, европейски кралски особи за лични приятели? Знам, че сте контактували с тези хора като съпруга на американския президент, но това е минало. През последните няколко години — в най-хубавата си възраст — вие вегетирате.

Тя се усмихна.

— Забравихте нещо много важно.

— Надявам се, че няма пак да заговорите за любов. Звучите като ученичка с неизживян пубертет.

— Не, ще говоря за религията си. Аз съм католичка. Не съм най-добрата католичка на света, но религията наистина ми помага и се опаням на нея. Възпитавам децата си в католическата вяра. Дори да исках да се омъжа за вас, щеше да е невъзможно. Вие сте разведен.

— Мога да уредя анулиране на онзи брак.

— С четирима синове?

— За мен няма нищо невъзможно.

— Освен едно — да ме купите. Струва ми се, че се поуморих. Бих искала да спра да танцувам.

НАЙ-ЩАСТЛИВАТА ЖЕНА В СВЕТА

Върна се в Щатите и прекара три самотни нощи. Децата тръгнаха на училище, но Констанс беше примамила Бари на пътешествие с яхтата на техни приятели. Той се върна след седмица, загорял и по-хубав от всякога. Едва се сдържа да не се хвърли в обятията му, но Мери Лу и близнаците я изпревариха и увиснаха на врата му. Наричаха го чичо Бари.

Най-сетне останаха сами. Едва хапна от вечерята, приготвена от готвачката. Той изглеждаше гладен, но когато се нахраниха и къщата притихна, тя се озова в прегръдките му. Тази нощ бяха по-близки от всякога. По-късно, когато започнаха да се редуват да пушат от една цигара, тя се изтегна, заразглежда красивия му профил и потръпна при мисълта за Ерик. За първи път в живота си разбра какво значи истинска любов. Обичаше някого повече от себе си, искаше да му достави удоволствие, да бъде с него и нищо друго нямаше значение.

Внезапно той стана и започна да се облича.

— Къде отиваш? Наближава полунощ.

— Ще се прибера вкъщи.

Тя скочи от леглото и се притисна към него.

— Бари, да не би да сбърках нещо? Прекалено ненаситна ли бях? Просто не сме се виждали от четири седмици и...

Той я прегърна и погали косите ѝ.

— Нищо не си сбъркала. Обичам те. Всяка секунда от тези четири седмици мислех за теб. Образът ти беше пред очите ми по време на безкрайните коктейли с едни и същи физиономии наоколо, при всички приказки за табла и тенис виждах само теб и децата ти. Вече знам, че никога няма да имам свои деца. Констанс влезе в критичната възраст и не се чувства добре. Един ден я обливат горещи вълни, на следващия има сърцебиене: лекарят ѝ каза, че е от възрастта, но тя не иска да го приеме. Не повярва и се върна с мен. Искане да я прегледат специалисти. Затова трябва да се прибера. Тя знае, че съм на покер.

— А аз помислих, че ще остане в Палм Бийч до края на април.
Бари кимна, докато се обличаше.

— Обикновено е така. Но сега настоя да се прегледа при нюйоркския си лекар, който ще ѝ каже същото. След това ще постъпи в болница за изследвания.

— Тогава няма да те видя до...

— Утре. Ще дойда да пийнем по чашка. Но в сряда ще ѝ кажа, че имам заседание на Управителния съвет и вечеря с клиенти.

— Обичам те, Бари. — Долорес наметна пенъора си и го изпрати до вратата. Внезапно се притисна до него. — Толкова съм самотна без теб. Нямам си никого.

— Долорес, имаш толкова хора...

— Никога не съм имала никого. Не бях близка с майка си, а и нея вече я няма. Не съм близка с Нита. Помислих, че сме се сблизили, докато беше тук, но не харесвам средата, в която се движи. Имам децата, но те са си деца — за тях олицетворявам посещение в зоологическата градина, помощ при уроците по френски, човек, който изслушва молитвите им и от време на време ги води в парка или в някой музей. Но Мери Лу вече се интересува повече от приятелките си, остава да преспи у тях, а близнаците са погълнати един от друг. — Засмя се тихичко. — Така че, виждаш, Бари, ти си единственият човек в живота ми.

— Не си справедлива. Там, отвън, има цял свят, който е готов на какво ли не, за да те познава и обича.

Тя се изсмя на висок глас.

— И какво да направя? Да тръгна с надпис: „Добра, здрава и малко използвана президентска вдовица търси другар в живота“.

Засмя се и той.

— Любима, ти си като Грета Гарбо, затворена между невидими копринени стени, и цял свят те обожава. Поне така съм си я представял цели двайсет години, докато не се запознах с нея и не открих, че има страхотно чувство за хумор и е много откровена. Помисли си само колко удоволствия е пропуснала.

— А може и нищо да не е пропуснала. Може би в живота ѝ е имало някой Бари Хейнс. Сега, когато съм в прегръдките ти, се чувствам най-щастливата жена в света. Нямам нужда от никой друг.

25

ЯХТАТА

На другия ден Бари не дойде да пият заедно коктейли. Обади се чак в седем часа.

— Мила, нямаше начин да те потърся по-рано. Обаждам се от автомат в болницата „Доктърс“.

— Какво се е случило?

— Нищо. Лекарят на Кони я прегледа основно и ѝ каза, че състоянието ѝ се дължи на началото на менопаузата, но тя отказа да приеме подобна диагноза. В момента е с трима лекари, които ще ѝ правят пълни изследвания. Предложих ѝ да отиде в болницата „Мейо“, но тук ѝ харесва. Ще мога да дойда към десет, ако не е много късно. Тогава ще ме изгонят оттук.

— Ще те чакам за вечеря.

— Не, ще хапна в болницата. Има дори сервиране по стаите. До десет.

Прекараха заедно пет прекрасни нощи, но когато на шестия ден Бари пристигна към пет часа, Долорес разбра, че нещо не е наред още в мига, в който го видя да влиза.

— Седни, Бари. Какво има?

— Констанс!

— Да не е научила за нас?

— Не, изглежда е сериозно болна. Резултатите от изследванията ѝ са готови. Има високо кръвно налягане и диабет.

Долорес въздъхна с облекчение.

— Само това ли? Искам да кажа, че е ужасно, но тези болести се контролират и тя може да живее дълго въпреки тях.

— Тревожат я инжекциите. Лекарите препоръчаха да не взема инсулина през устата, защото има голямо съдържание на захар в кръвта. А и високото кръвно я притеснява. Винаги е играла голф, спортувала е и е била много дейна. Смята, че я чака живот на полуинвалид.

— Не е вярно! Е, може би няколко месеца ще трябва да се пази, но ще живее дълго.

— Точно това е проблемът.

— Не разбирам.

— Ще живее дълъг, изпълнен със страх живот. Утре я изписват от болницата. Вече нае сестра, която да ѝ бие инжекциите, и взе „назаем“ яхтата на Деби Мороу. Исква да си почине един месец, а обича морето.

— Но това е прекрасно.

— Не е. Настоява да замина с нея.

Долорес с усилие сдържа сълзите си.

Бари се заразхожда из стаята.

— Дори говори вече с шефа на фирмата ми. И той настоява да отида. Няма как да се измъкна. Нелепа история. Както ти правилно изтъкна, диабетът не е нещо приятно, но все пак не е рак или друга болка за умирачка. А и високото кръвно налягане може да се контролира. Но предполагам, че е уплашена, защото винаги е пращала от здраве. Долорес, трябва да замина с нея.

— Цял месец — тихо изрече тя.

— Цяла вечност — добави той.

Притисна се към него.

— Бари, твой дълг е да отидеш. Разбирам те. Един месец не е кой знае колко... А когато се върнеш, дърветата ще са се раззеленили, ще бъде май и ще го прекараме заедно в Ню Йорк.

Долорес се извърна. Не искаше той да забележи сълзите в очите ѝ.

Бари тръгна към вратата. Тя се втурна към него.

— Нали още е в болницата? Не можеш ли да останеш през нощта?

— Не. Трябва да вечерям с нея. След това ще стегна багажа си и ще се погрижа камериерката ѝ да приготви всичко необходимо за нея. Исква да тръгнем още утре.

— Утре! Но дали е достатъчно здрава за това?

— Лекарите го препоръчват. Не искат да потъне в депресия. А е и в критичната възраст. Тъй че заминаваме за Палм Бийч, където ще ни чака яхтата.

— Пиши ми.

— Ще направя нещо по-добро. Ще ти се обаждам от всяко пристанище, в което спираме. Надявам се Деби да дойде. Това ще облекчи напрежението ми.

— Деби ли?

— Деби Мороу, собственицата на яхтата.

Долорес събра сили да се усмихне.

— Познавам я. Трябва да е към петдесет и пет годишна. Смешно е жена на нейната възраст да бъде наричана с такова детско име.

— Да, но тя има петдесет милиона и яхтата ѝ също се казва „Деби“. Предполагам, че при наличието на толкова пари могат да ти викат Деби до деветдесетгодишна възраст, стига да го искаш.

— Откъде има толкова пари?

— Стари наследствени пари, мила. След което се омъжила за наследник на не по-малко стари пари, който след смъртта си ѝ оставил още повече. — Внезапно я прегърна. — Защо хубави хора като нас трябва да са бедни?

— Защото Деби и Констанс имат нужда от пари, а ние — един от друг.

ОНОВА ОСОБЕНО НЕЩО

Обаждаше ѝ се всяка седмица, но самотата ѝ бе непоносима. Караше колело в парка с децата и охраната. Фотографите продължаваха да чакат пред „Ривър Вю Хаус“. Правеше се, че не им обръща внимание, пък и наистина не даваше пет пари за тях. Напоследък популярността ѝ бе започнала да спада. За цял месец се беше появила на корицата на само едно списание — снимаха я на премиера в „Линкълн Сентър“ с Майкъл (Еди Харис беше започнал да излиза с нова млада английска суперзвезда). А Майкъл ѝ беше заявил, че Джойс започва да недоволства от честите му пътувания до Ню Йорк и дори му е отправила някои странни обвинения. Вечерта след премиерата се качи в апартамента ѝ да поговорят.

— Искам утре вечер да те заведа на премиерата на „Хати“ — обяви той, докато си наливаше бренди.

Тя се загледа в Ийст Ривър.

— Пак ще напълним вестниците, а каза, че Джойс мърмори за пътуванията ти до Ню Йорк.

— О, тя не се притеснява от теб. Странно, по външност Джойс е пълната ти противоположност. Искам да кажа, че е дребна, общителна и обича да излиза. Участва във всички възможни благотворителности, изпълнена е с невероятна енергия и въпреки това не те смята за съперница.

— Тогава какъв е проблемът?

— Усеща, че става нещо. Има страхотна интуиция.

Долорес се обърна с гръб към него и започна да си играе с климатичната инсталация.

— Тук е ужасно топло. Защо никога не пускат инсталацията преди средата на май? Тази година април е необичайно горещ. — Искаше да спечели време. Майкъл беше хубав мъж, но напълно лишен от сексапил, поне що се отнасяше до нея. Но имаше нужда от него. Все някой трябваше да я извежда от време на време. На Еди Харис вече не можеше да разчита. Върховният съдия беше толкова невзрачен, че

появата ѝ с него не се превръщаше в новина. Но знаеше, че за нея и Майкъл вървят някакви слухове, а колкото и да беше скучен, изглеждаше прекрасно и представляваха блестяща двойка. Освен това, докато се ширеха слухове за нея и Майкъл, връзката ѝ с Бари щеше да остане в сянка. Бари! Само при мисълта за него ѝ се зави свят. Щеше да се върне след по-малко от десет дни, щеше да усети как ръцете му я обгръщат, щеше да го целува страстно, както никога не бе успяла да целуне Джими или друг мъж. Дали хората си даваха сметка, че една сладка целувка може да е по-интимна от самия секс?

— Долорес, спри да се мъчиш с климатичната инсталация. Ако искаш, ще отворя прозореца, но тук е много приятно.

Обърна се и го погледна. Беше седнал на любимия стол на Бари. Ако трябваше от време на време да спи с него, за да го задържи... Не! Не би могла.

— Долорес, моля те, седни. Искам да поговоря с теб.

— Трябва да се кача да видя дали децата са добре.

— За бога, да не са бебета! Не е като да ги обръщаш в люлката. Мери Лу е огромна, а близнаците са истински юнаци.

Тя седна на ръба на дивана.

— Не мисля, че трябва да ходим утре на премиерата на „Хати“. Ще бъде направо грандиозна. Джун Еймс вече притежава сензационна известност. Счупила е всички рекорди. По този въпрос вестниците са единодушни. Искам да кажа, че ако си една от най-красивите млади кинозвезди и жънеш огромни касови успехи, няма да поемеш риск с някаква постановка на Бродуей, нали? Една от журналистките по телевизията преди няколко вечери направи голямо предаване за нея. Разви тезата, че може да загуби много и да не спечели нищо. Никога няма да успее да убеди критиката, че е нещо повече от едно красиво лице.

— Защо дърдориш безспир, когато знаеш, че искам да говоря с теб? — Беше видимо ядосан. — Въпросът е сериозен. И от къде накъде си толкова информирана за кариерата на Джун Еймс?

— Интересувам се от списанията за почитатели, за да поддържам собствената си известност — дяволито отвърна тя. — Гледам телевизия и чета всички вестници. Няма с какво друго да запълвам времето си.

— Нямах ли приятелки? Джойс има цял куп. А някаква благотворителност?

— Джойс е съпруга на сенатор и живее във Вашингтон. Аз съм...

— Кралица Виктория. Само че по-хубава.

— Е, остава да повториш вестникарските слова, че съм загадъчна, красива, очарователна...

Той се втренчи в нея.

— Ти май вярваш на тези глупости.

— Бих искала да им вярвам — изрече бавно тя.

— Но ти си красива.

— Нита е далеч по-хубава.

— Да, така е. И аз съм по-хубав от Джими, но той притежаваше онова специално нещо, което привлича хората. Дори когато бяхме заедно в Сената и той вземаше думата, всички го слушаха. Беше личност. Личност си и ти, за разлика от Нита.

— Слушай, Майкъл... — Усещаше, че ще ѝ се обясни в любов, и искаше да му попречи. — Не можем да отидем заедно на „Хати“. Знаеш не по-зле от мен, че за нас се носят слухове. Разбира се, нищо не би могло да бъде по-далеч от истината, но ако се появим заедно две вечери една след друга...

— Точно за това става въпрос! Искам да го мислят. Искам и Джойс да го мисли.

— Ти си луд!

— Не, имам си причина.

— Не смяташ ли, че е редно да ми я кажеш?

Той загледа смутено пода.

— Добре — заговори тихо. — От две години имам връзка с Джун Еймс.

За миг Долорес онемя. Умът ѝ направо отказа да го приеме.

— Защо смяташ, че толкова настоявам да излизам с теб поне веднъж в месеца? Ти си ми параван. Току-що настаних най-големия си син във военното училище в Кънектикът, така че винаги мога да го ползвам като претекст да идвам в Ню Йорк. А един мой съученик, Колин Райт, е копродуцент на „Хати“. Чрез него вложих в постановката двамадесет и пет хиляди долара. Джойс знае, че сме приятели. Канили сме го вкъщи и преди, когато правеше постановки във Вашингтон. Тъй че Колин винаги ще ме прикрива, ако се появя с

Джун на обществено място. Освен това излизам с теб веднъж месечно и ако дойда тук и ме видят с Колин, Джойс няма да има за какво да се залови. Стига да не съм с теб. Ще вдигне страхотен скандал, ако утре отидем заедно на „Хати“.

— Само че няма да отидем — мило заяви тя.

Той се изправи и я улови за раменете.

— Коравосърдечна кучка! Не си в състояние да обичаш друг, освен самата себе си. Никога не обикна и брат ми. Трябва да съм бил луд, че очаквах да ме разбереш. Когато Джими ми разказваше за извънбрачните си връзки, много му се сърдех, повтарях му колко си красива, а той отвърщаше: „Но, Майк, тя едва ме понася в леглото!“. Сега му вярвам. Не знаеш какво значи да обичаш, какво значи физически да копнееш за някого. Колко пъти съм пътувал до западното крайбрежие. Добре, че сестра ми е омъжена там за един лекар и бракът ѝ се клати. Използвах това като предлог за посещенията си. Дяволски права си, че Джун поставя кариерата си на карта. И знаеш ли защо? Защото и тя ме обича. Обича ме достатъчно, за да рискува блестящите си постижения, въпреки че знае... знае, че никога няма да се разведе. Но се надява постановката да има успех и тогава между нас няма да се простират пет хиляди километра. Ще мога да идвам всяка седмица. Ще мога дори през деня да прелитам със совалката^[1] и да се прибирам навреме за вечеря при Джойс. Ще го правя с радост, но ти никога няма да можеш да го разбереш. Смяташ, че е долнопробно. За теб не съществува любов без венчална халка.

— Майкъл! — освободи се от ръцете му. — Разбирам какво чувстваш. И ще е прекрасно, ако ти и това момиче сте щастливи заедно, стига никой да не пострада от връзката ви. Но ти ме хвърляш на вълците, за да я направиш по-безопасна. Не само, че Джойс ще ме намрази, но и журналистите подхвърлят разни намеци. Децата ми ходят на училище, другите деца ще им кажат какво са чули вкъщи от майките си...

— Долорес, ела само утре и никога вече няма да те моля за друга услуга.

— А Джойс? Няма ли да поиска да дойде на премиерата?

— Гледах с нея пиесата, когато я играха във Вашингтон. Дори отидохме зад кулисите, запозна се с Джун и после четиримата — Колин, Джун, Джойс и аз, вечеряхме заедно. Писаха го във всички

вашингтонски вестници. Всички смятат, че Колин и Джун имат връзка. И Джойс повярва.

— А какво чувства Колин по този въпрос?

— На седмото небе е. Той е обратен, живее с някакъв сценограф и много му допада секс кралица като Джун да е „влюбена“ в него. Освен това са добри приятели.

— Защо мислиш, че когато идваш при сина си, Джойс няма да те придружава?

— Защото е бременна в четвъртия месец, а загуби предишното бебе. Лекарят ѝ нареди да пази леглото.

— Планирал си всичко, нали?

— Всичко, освен рецензиите за постановката. Може да са ужасни. Това ще съсипе Джун и ще я принуди да се върне на западното крайбрежие.

— А постановката добра ли е?

Той сви рамене.

— Не мога да ти кажа. Толкова я обичам, че само като я видя на сцената, се чувствам добре. Във Вашингтон получи и добри, и лоши отзиви, но след това продължиха да работят, играха три седмици във Филаделфия, където критиката беше по-благосклонна. Бедната Джуни. Всяка вечер е на сцената, а през деня непрекъснато репетира нови сцени и песни, които представя веднага. А вече не е на осемнайсет!

— Възраст колко е годишна?

— За журналистите е на двацет и седем, но в действителност е на трийсет. Но изглежда на двацет и четири.

Долорес се втренчи в пода.

— Наистина ли я обичаш?

— Да, Долорес.

— Би ли скъсал заради нея с религията си? Би ли се развел?

— За нея съм готов на всичко. Но Джойс никога няма да ми даде развод, никога. Тя е като Бриджит. Почти всеки ден ходят заедно на църква. Те вярват във всичко, което им казват свещениците.

— А ти не вярваш ли?

— Вярвам, но не смятам, че Бог би се отвърнал от мен, ако премина към епископалната църква. Би ме изоставил само ако разбия сърцето на Джойс и причиня мъка на децата, а точно това ще донесе един развод.

Тя леко се усмихна.

— Добре, Майкъл. Ще дойда с теб на „Хати“.

[1] Редовна самолетна линия между Вашингтон и Ню Йорк. Самолетите излитат на всеки час, а билетът важи за всеки от полетите.
— Б.пр. ↑

27

ОТЗИВИ

Отиде при Доналд Брукс, който създаде специален модел за нея и дори го ушиха до вечерта. Знаеше, че ще присъстват журналисти от цял свят и искаше да изглежда великолепно. Направи ѝ също фантастично манто към роклята. Всъщност то беше готово — най-нов, още непоказван модел. Помоли да го стеснят около врата, преместиха ръкавите, промениха линията на раменете и го поръбиха с кожи.

— Ако отслабнете пет килограма, мога да ви давам роклите, които демонстрират манекенките ми — заяви той.

— Дебела ли съм?

— Не, но не сте тънка като манекенка.

Вечерта се претегли. Шейсет и четири килограма! Беше наддала с кило и половина. Но фигурата ѝ беше пропорционална, гърдите — стегнати, а коремът — плосък. Допълнителното тегло се бе разпределило равномерно, а на лицето ѝ нямаше нито една бръчка.

Знаеше, че никога не бе изглеждала толкова красива. Дори Майкъл ахна, когато дойде да я вземе. Фризьорът беше работил над главата ѝ три часа, имаше и ново тупе.

Никой не би могъл да го забележи. Вестниците не пропускаха да споменат „лъвската ѝ грива“, а тази вечер наистина приличаше на лъвица. Беше си сложила фон дю тен, от който изглеждаше със загар, бронзово червило, а роклята беше в златисто-бежово, поръбена със самур.

Когато колата ѝ спря пред театъра, тълпата изрева. Полицайте надуха свирките, за да повикат помощ, почитателите ѝ крещяха, кинокамерите я следваха, докато седна на мястото си. Театърът беше пълен със знаменитости и редовни посетители на премиери. Но Долорес прикова всеобщото внимание.

В антракта полицията дойде да я придружи до кабинета на директора. Двамата с Майкъл изпиха по една чашка. Надникна Колин и ги попита как върви. Всички изглеждаха обхванати от истеричен възторг.

Полицайте застанаха на пост до мястото ѝ, преди да се спусне завесата, и двамата с Майкъл се втурнаха по пътеката, докато изпълнителите многократно се покланяха. Когато директорът отведе Майкъл и Долорес зад кулисите през вътрешната врата, Джун беше излязла за петия си самостоятелен поклон и махаше на другите актьори да се присъединят към нея. Стояха отстрани, когато участниците се върнаха зад сцената. Всички изглеждаха някак гротескни и уморени под тежкия грим. Когато забелязаха Долорес, замръзнаха по местата си. Тя се усмихна царствено. Приблужи се Джун и Колин я представи. Долорес стоеше като кралица и се ръкуваше с всеки участник поотделно.

След това Колин я заведе в апартамента, който служеше за гримьорна на Джун. Джун беше свалила грима си и Долорес се смая колко е красива с „голо лице“. В хола имаше малък телевизор, а камериерката им посочи барчето. Колин забърка мартини.

— Знам, че ние с Майкъл го обичаме. Джун си пада по водка с вода. А вие какво предпочитате, госпожо Райън?

— Малко уиски с много вода.

— Знаете ли — продължи Колин, — че сме ангажирали горната зала в ресторант „Сарди“ и ще дадем прием за участващите? — Включи телевизора. — Всеки момент ще кажат какви са отзивите и рецензиите.

— Мислех, че само мнението на „Ню Йорк Таймс“ значи нещо — отбеляза Долорес.

— Естествено, той е тежката артилерия, но и телевизията помага. Имам предвид сериозните критици, а не вечно недоволните заядливици от Пети канал. Сигурно ще се учудите, но публиката силно се влияе от тях. Хората си казват: „О, те никога нищо не харесват, по-добре да отидем и да видим сами“. Но добрите отзиви по телевизията могат да помогнат. Също и жълтата преса. Похвали ли те обаче „Таймс“, нямаш проблеми!

— Ще заведе Долорес въщи — намеси се Майкъл. — Смяташ ли, че вече е безопасно... искам да кажа, тълпата разотиде ли се?

Долорес едва не изпусна чашата. Искаше ѝ се и тя да отиде в „Сарди“.

— Половината от закоравелите ловци на автографи вече са се пренесли пред „Сарди“ да причакват знаменитостите, които ще бъдат

там. Но журналистите ще наблюдават лимузината ви.

— Е, да опитаме — рече Майкъл и допи чашата си. — Ще заведе Долорес у тях, ще накарам лимузината да ме остави в хотела и така ще се отърва от журналистите. След това ще се измъкна и ще дойда пеша в „Сарди“.

— Вестниците ще разберат, че си бил на приема — предупреди го Колин. — Може би, ако Долорес не възразява, ще е добре и тя да дойде за малко...

— Не, не искам да я подлагам на такова изпитание — отсеке Майкъл. — Освен това винаги мога да кажа, че внезапно съм решил да отида, за да се видя със стария си приятел Колин Райт и да изчакам с него рецензиите. Ще се хванат. — Изправи се и се приближи до Джун. — Ще се видим там, мила. Знам, че ще получиш страхотни отзиви, но каквото и да кажат, искам да си сигурна, че беше изключителна.

Долорес погледна момичето в очите. И внезапно се почувства на нейна страна, защото разбра, че Джун Еймс истински обича Майкъл и че няма бъдеще, че също като нея и Бари е обречена за цял живот.

Не обърна внимание на тълпата, която почти спря колата им, и мълча през цялото време.

— Не одобряваш, нали? — обади се накрая Майкъл.

— Само защото момичето ще страда.

— Луд съм по нея, Долорес.

— Не се и съмнявам. Но какво ще стане с нея? Тя наистина те обича. А както сам каза, вече е трийсетгодишна и май разведена.

— Бил е някакъв детински брак. Била само на седемнайсет, пеела с някакъв провинциален оркестър в Тексас и се омъжила за барабаниста.

— Добре. Тя не е истинска актриса. Искам да кажа, че няма да се задържи като Джоан Крофорд или Барбара Стануик, които бяха красавици, но имаха и талант. Твоята Джун е хубава и сладка, но щом надхвърли четирийсетте, няма да се превърне в най-възбуждащата жена на средна възраст. Ще повехне, ще ти омръзне и кариерата ѝ ще приключи с гръм и трясък.

— Боже мой, та ние сме заедно от две години, а любовта ни е по-силна от всякога! Защо трябва да мислим какво ще стане след десет години? Вероятно ти си постъпвала така с Джими. Познавам те добре, планираш всичко. Два мандата, или осем години в Белия дом, после

Джими евентуално да оглави някоя юридическа фирма, бляскав светски живот в Ню Йорк или Вашингтон... Но не стана така, нали? Джими беше убит. А сега какво си запланивала? Да се превърнеш в легенда? Е, ако това те задоволява, легенда си. Но щастлива ли си, когато си лягаш в девственото си легло? Могат ли снимките по вестниците и кориците да запълнят липсата на чувства в живота ти? Чувства, които никога не си събуждала или познавала...

— Колко малко ме познаваш — тихо промълви тя.

— Познавам те като дясната си ръка.

Колата спря пред апартамента ѝ. Той слезе и я придружи до асансьора.

— Не е нужно да ме изпращаш догоре.

— Ще ми отнеме само минута — каза той и натисна бутона. — Слушай, Долорес, омъжи се за съдията. Той е достатъчно стар, за да не те тормози със секс. Има хубава къща в Джорджтаун, ранчо в Чевис Чейс, апартамент тук и... — Натисна нетърпеливо бутона. — Къде, по дяволите, е момчето с асансьора?

— Вероятно разнася вестници по етажите. — Долорес погледна нагоре. — Вече слиза. Майкъл, постарай се да не нараниш онази малка актриса.

— Аз я обичам.

Когато асансьорът пристигна, тя се усмихна тъжно.

— Надявам се представлението да се играе дълго-дълго. Прекарай добре тази вечер. Моля те, не идвай догоре. — Погледна си часовника. — Отзивите ще излязат всеки момент. Тя ще има нужда от теб, ако са лоши, и ще иска да споделиш радостта ѝ, ако са добри.

Той се втренчи особено в нея.

— Долорес, нищо чудно, че те наричат най-непонятната жена в света. Внезапно почувствах, че въобще не те познавам.

Обърна се и изтича към колата.

САПУН И ВОДА

Отзивите бяха отлични и от време на време Долорес се виждаше с Майкъл. Веднъж отидоха на опера (докато Джун играеше в театъра), а следващия път се отбиха в „Сарди“ с Колин.

На петнайсети май Бари се върна. Втурна се в апартамента й загорял и по-хубав от всякога. За първи път не се съобрази с присъствието на децата и я прегърна пред тях, целуна я и рече:

— Божичко, колко ми липсваше. — Прегърна близнаците и целуна внезапно засрамената Мери Лу. — Пораснала си — отбеляза той. — Скоро ще станеш висока като мама.

— А ще стана ли хубава като нея?

— По-хубава — отсече Бари.

През нощта лежаха прегърнати, сякаш никога не бяха се разделяли.

— Ще можеш ли да останеш до сутринта? — прошепна тя.

— Не, тази вечер имам „заседание на Управителния съвет“.

— А на петнайсети юни жена ти ще замине ли както винаги?

— Да, и тогава в продължение на три месеца ще се разделяме само за събота и неделя.

— Добре. Аз пък ще изпратя близнаците на лагер.

— Какво искаш да кажеш?

— Мери Лу твърдо е решила да отиде на лагер в Мейн. Смятах да задържа близнаците, за уикенда да ходим във Вирджиния, а по някое време да ги оставя там до края на лятото. Но този път ще ги пратя на лагер. Така няма да имам никакви задължения и ще съм напълно свободна за теб. А при Бриджит ще ходя в събота и неделя.

Бари я целуна нежно.

— Толкова те обичам, Долорес.

— Не толкова, колкото аз теб.

Той се обърна и запали цигара.

— Имам чувството, че тази любов е наше право. Прекарах пет адски седмици с Констанс и Деби. Гледах ги как играят табла, лягах си

рано с Констанс. Не, нямаше секс. В миналото го правехме само два пъти месечно, когато изчисленията ѝ показваха, че е най-вероятно да зачене. Но, слава богу, с това е свършено. Ужасява се, че кръвното ѝ може да се повиши от секса. Но пътуването беше убийствено. Единствената ми компания беше някакъв обратен плажен атлет, който Деби беше взела със себе си. Изтощавах се физически само като го гледах как всяка сутрин по двацет минути прави лицеви опори. Сподели с мен, че е на двацет и осем години и иска да се ожени за нея.

— Смяташ ли, че и тя иска?

Бари смачка цигарата си.

— Деби е прекалено умна. Другия месец навършва петдесет и шест и има достатъчно пари да си купува красиви сбъркани или не дотам сбъркани момчета, докато стане на сто и шест.

— Изглежда доста добре за възрастта си.

— А защо да не изглежда? Констанс ми каза, че всичко по нея е подлагано на козметични операции. Браво и на Констанс... Фигурата ѝ е запазена и преди да се разболе, много я поддържаше. По двацет минути на ден йогистки упражнения и никакви въглехидрати. Но сега напълня с няколко килограма и е страшно разтревожена. Дори се кани да пита лекаря ще може ли в това състояние да си позволи козметични операции.

Долорес се изтегна в леглото. Тялото ѝ беше тъй стегнато.

— Смяташ ли, че и аз имам нужда?

Той се засмя.

— Ти си същинско дете.

— Аз съм на трийсет и девет години.

— Констанс ще навърши петдесет, но дори тя изглежда добре след козметична маска и с подходящ грим. А ти по-добре внимавай със слънцето.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами Констанс има прекрасна кожа, защото никога не я излага на слънце. А ти обожаваш слънцето. Деби също стои само на сянка. Казва, че повечето от жените в Палм Бийч приличат на спаружени сини сливи. И знаеш ли, това е самата истина. Когато жените минат четирийсетте и продължат да поддържат загара си, нещо става с кожата им.

— И аз ли ти приличам на сушена синя слива?

— Приличаш на моята златна тигрица. Но през следващите десет години ще стане опасно. Тъй че по-кратко със слънцето. Искam винаги да си така красива.

— Още утре ще ида да ми опънат лицето.

Той се засмя и започна да се облича.

— Изсушената от слънцето кожа не може да се опъне.

— Откога си станал такъв експерт? — попита тя.

Бари пак се засмя.

— Мога да напиша книга за грижите за кожата и тялото след четирийсетгодишна възраст. Цели пет седмици на яхтата слушах само това. Дори „момчето на природата“ всеки път се мажеше с някакви мазнотии преди слънчевите си бани. И не просто се печеше — нищо подобно. Двайсет минути от едната страна, двайсет минути — от другата, след това чаша мляко...

— Мляко?

— Твърдеше, че слънцето предизвиква повишена киселинност в тялото и млякото я неутрализира. Искаш ли да научиш още нещо за тези занимателни разговори? Слушах ги по цял ден и по време на всяко хранене. А, най-новата мода е да викаш вкъщи човек, който да ти дърпа краката, а ти да се съпротивляваш.

Долорес се развесели.

— Божичко, единствените грижи, които полагам за себе си, са сапун и вода, каране на колело и дълги разходки.

— Браво!

Беше се облякъл, а тя лежеше гола под чаршафа. Лампите светеха и за първи път се побоя да стане от леглото. Дали бедрата ѝ не бяха омекнали? Дали задникът ѝ не бе поувиснал? Той я целуна, каза ѝ, че ще наmine да пийнат по чашка на следващия ден, и излезе. В момента, в който затвори вратата след себе си, тя скочи от леглото и изтича в банята. Там имаше високо трикрило огледало. Запали всички лампи и започна да се оглежда. Гърдите ѝ бяха стегнати. Бедрата — хубави, стройни, тук-там се забелязваха малки стрии, но трябваше да се вира, за да ги забележи. Обърна се. Дупето ѝ сякаш беше поомекнало, не беше ли и увиснало, или само си въобразяваше?

29

СВОБОДЕН

На другия ден отиде в салона на „Елизабет Арден“, направи си маска на лицето и купи за сто долара кремове и специални козметични препарати. Обади се на широко рекламиран курс за отслабване и попита дали не могат да ѝ изпращат всяка сутрин човек.

Десет дни прави упражнения. Занимаваше се френетично, мажеше лицето и тялото си със специални кремове, обличаше дебели клинове, които трябваше да стопят и разнесат бучките тлъстина. В края на втората седмица беше отслабнала с двеста и петдесет грама, дупето ѝ изглеждаше по същия начин, а кожата ѝ не се превърна в кадифе. Каза на тренъора да не идва повече и забрави за кремове.

Позволяваше си да се пече на слънце в събота и неделя, когато ходеше при Бриджит, но вече не лежеше цели часове с намазано лице. И прекарваше всяка нощ с Бари.

Една вечер през август той не дойде. Чака го за вечеря, но той дори не се обади. Едва в полунощ телефонът иззвъня.

— Долорес, извинявай, не можах да ти се обадя досега. Констанс получи удар. Аз съм в болницата.

— Божичко, как е тя?

— Размина се на косъм. Засегната е дясната ѝ страна. В момента е напълно парализирана и не може да говори. Лекарите казват, че с физиотерапия може да се възстанови напълно. Ще има нужда и от говорна терапия. Ще трае дълго, но твърдят, че е на възраст, когато може да се оправи. Повечето хора, които получават удар, са над шейсет или седемдесет години. Аз ще спя тук, в съседна стая, и утре ще ти се обадя.

Тъкмо започваше да се унася в сън, когато той се обади отново.

— Тя почина — изрече тихо.

— О, Бари, как, кога?

— Преди десет минути от масивен мозъчен кръвоизлив. Слушай, обаждам се от автомат и виждам, че сестрите ѝ влизат в асансьора. Брат ѝ вече е тук. Ще ти се обадя при първа възможност.

— Бари, не се притеснявай за мен. Аз съм тук, чакам те.

— Господи, току-що се появи и Деби Мороу с новия си младеж. Трябва да тръгвам.

Слушалката изпука в ухото ѝ.

Следващите три дни не се обади. Смъртта на Констанс се превърна в новина номер едно. Погребението ѝ беше отразено от всички телевизионни канали поради присъствието на целокупното висше общество, в което се движеше Констанс, и висшите правителствени служители, които отидоха заради Бари. Долорес изпрати цветя, но реши, че ще е лицемерно да отиде на погребението. Седеше вкъщи, без да мръдва от телефона, и чакаше.

Два дни след погребението той пристигна, без да ѝ се обади.

— Бари! — прегърна го тя. — Бедничкият, какво ли си преживял! Искаш ли да пийнеш нещо?

— Направи ми мартини с много водка. — Той седна и прокара пръсти през косата си. — Какво варварство са погребенията. Да не говорим за съболезнованията. Дойдоха всички приятели на баща ми. Нейните приятели също дойдоха и пиха. Деби стоеше начело, като че ли се намираше на гигантски коктейл. Получих съболезнователна телеграма дори от президента.

(Вече бяха свободни да се оженят. След известно време, разбира се, но тя усети, че няма да е подходящо сега да отвори дума за това.)

Той преполови чашата на един дъх.

— Кучка! Мръсна, зла кучка!

— Бари!

— Идвам от адвоката — каза той. — И знаеш ли какво се оказа? През цялото време, докато сме били женени, тя тайно е давала милиони на сестрите си, правила е благотворителни дарения, създавала е фондове на името на племенниците си. Понеже нямаше деца и беше по-възрастна от мен, е чувствала, че ако умре първа, аз ще се ожения за някоя кукличка. Разбира се, когато е разбрала, че има високо кръвно, е продължила да раздава състоянието си. Дори бижутата е завещала на внучките на сестрите си.

— А на теб?

— О, аз съм в прекрасна форма!

Гласът му бе напоен със сарказъм. Запаля цигара и ѝ подаде чашата да му сипе още.

— Но тя по закон не може да те лиши от наследство — отбеляза Долорес, докато приготвяше мартинито.

— Естествено. Съветвала се е с опитни юристи. Получавам дваисет и пет хиляди годишно, върху които ще плащам и данъци. Мога да живея във всичките й къщи, няма да плащам за поддръжката им, няма да плащам данъци върху тях и тъй нататък. И най-щедро — ако на шейсет и пет годишна възраст още съм жив и неженен, ще наследя пет милиона долара. Но ако се ожения, няма да получа нито цент!

— Това законно ли е?

Той кимна.

— Преди да се оженим, подписах някакъв документ. Богатите, много богатите, винаги те карат да подписваш нещо. Изглежда, това е залегнало там. Но тогава бях само на трийсет и пет, а тя на четирийсет и една години. Нямах пукната пара. Знаех, че сам никога няма да преуспея, не бих се задържал без нея дори в адвокатската фирма. Блясъкът на бащиното ми име беше започнал да помръква. Бях добре образован и подготвен да не се занимавам с нищо! Та затова подписах. Констанс беше достатъчно привлекателна, имах много връзки с други жени, кой можеше да допусне, че ще те обикна!

Взе чашата, която тя му подаде. Пийна и разтърси глава като човек, който излиза от вода. Тя седна в краката му и отпи от разреденото си уиски. Главата й трябваше да е бистра.

— Слушай, Бари, аз нямам нужда от този огромен апартамент. Ако поговоря с Бриджит и ѝ обясня какво чувствам към теб, не се съмнявам, че ще ми позволи да го продам и да задържа парите. Ще ни донесе четиристотин хиляди без никакви проблеми. Сигурна съм, че ще останеш във фирмата, особено ако се ожениш за мен. Комбинацията от твоето и моето име ще бъде неотразима. Бихме могли да си купим по-малък апартамент, например на „Парк Авеню“, и с моите трийсет и твоите дваисет хиляди съм сигурна, че ще се справим.

Той замислено отпи от чашата си.

— Не знам дали е толкова просто. Не забравяй, че като се оженим, ще трябва да каним гости. Солидното ми положение във фирмата до голяма степен се дължеше на прекрасните вечери, които Констанс даваше на важни хора, които биха могли да станат наши клиенти. — Поклати глава. — Не, никога няма да преживеем с петдесет хиляди годишно. Ще загубя и дваисет и петте хиляди, които

ми е оставила, а ще трябва да плащам и данъци върху двайсетте си хиляди от фирмата.

— Но аз ще разполагам с четиристотинте хиляди от апартамента...

— И за колко време ще ни стигнат? На „Парк Авеню“ няма да живеем в палатка. Ще трябва да намерим приличен апартамент и дори нещо малко в хубав квартал ще ни струва сто хиляди, а освен това ще имаме нужда от готвачка, шофьор, камериерка, детегледачка... Не, няма да стане.

— Не смяташ ли, че името ми ще ти доведе много нови клиенти?

— Може би. Но когато се покажеш пред обществото като моя съпруга, славата ти ще се стопи.

— Какво искаш да кажеш?

— Долорес, всички говорят за теб, защото не те виждат често. Чудят се какво всъщност представляваш. Самото ти появяване на някоя вечеря е вече триумф за домакинята, а когато тръгнеш с мен по вечери, когато започнеш да посещаваш Кънтри клуба, за една година тайнствеността и блясъкът ти ще изчезнат. Ще бъдеш просто Долорес Хейнс. Знам това по-добре от всеки друг. Когато татко умря, името Хейнс значеше много. Един от братята ми стана губернатор единствено благодарение на него. Не го преизбраха и се ожени за много богата жена. В началото ми предлагаха всичко. Знаех, че предложенията се дължат на името Хейнс и на възможностите му да осигурява сделки. Можех да се възползвам от неограничен брой дебютантки. Но разбрах, че тези, които харесвам, красивите, са без пари. Богатите красавици отиваха в Европа да търсят титли. Ако знаеш само колко много момичета го правят. И тогава се запознах с Констанс. Знаех, че с нея мога да поддържам начина си на живот и да задържа поста в адвокатската фирма. Сега и да го загубя, все пак ще разполагам с двайсет и пет хиляди годишно и с имотите й. Разбира се, ако не съм женен.

Тя се усмихна измъчено и се сгуши в скута му.

— Е, какво пък, не е настъпил краят на света. Ще продължим да се виждаме, а вече може и да излизаме заедно.

— Не и през следващата година.

— Година!

— Нали това е общоприетият период за траур? Разбира се, мога да излизам с мъже или да присъствам на вечери, давани от приятелките на Констанс, но ако веднъж дори се появим заедно на публично място, ще стане скандал.

— Добре. Днес е двайсети август. На следващия двайсети август ще отидем заедно в „Марбела“. А дотогава ще си намеря някоя приятелка с яхта. Може да посетим Нита и да прекараме едно великолепно лято. А през останалата част от годината ще се срещаме както досега. Ще изчакам да станеш на шейсет и пет години, да наследиш парите и тогава ще поканя свещеник, който да направи съюза ни достоен за уважение.

ОБИЧА ЖЕНИТЕ МУ ДА СА КЛЪОЩАВИ

В известен смисъл годината се оказа чудесна. Успя да накара Бриджит да покани Бари в имението на вечеря по случай Деня на благодарността, като ѝ обясни, че е самотен и ще направи един мил жест.

— Освен това близнаците го обожават. Влизат във възраст, когато трябва да имат мъж около себе си, с който да играят, да разговарят... Канила съм го в апартамента на коктейл и...

Бриджит беше кимнала с почти одобрителна усмивка.

— Нищо, нищо, и двамата сте хубави, здрави млади хора. Ще се радвам да дойде.

Коледните празници изкараха великолепно. Изпрати децата във Вирджиния една седмица по-рано. На Коледа бяха сами с Бари. На Бъдни вечер той ѝ подари малка златна брошка с брилянт от „Картие“. Знаеше, че струва само триста долара. А тя беше изхарчила хиляда и четиристотин за златния часовник от „Тифани“. Той му се зарадва като дете. След това каза:

— Бих искал да мога да харча повече за теб, но съм много натясно. Няколкото вечери, на които бях длъжен да присъствам, бяха свързани с изпращане на цветя, трябва да плащам и за ложата в операта, която не беше включена в завещанието, а Деби и другите приятелки на Констанс държат на нея. На всичкото отгоре трябва и да ги водя поред на опера. Не ми стига, че тази лежа висе на врата ми, ами покрай нея не мога да се отърва и от Деби и сестра ѝ Елинора. Богата е почти колкото Деби и е женена за някакъв с двойна резба. Представяш ли си какви възхитителни вечери прекарвам с тях?

През март почина Тимоти Райън. Нямаше как Долорес да не прекара цяла седмица със семейството. Наближаваше Великден, взе децата от училище и ги изпрати във Вирджиния. Те прекарваха чудесно там с децата на Майкъл, Джойс и новото бебе. Разбира се, Майкъл непрекъснато си намираше поводи да прескача до Ню Йорк, а понякога не се връщаше да нощува в имението. Джойс беше прекалено

заета с новото бебе и не му обръщаше внимание, а Долорес правеше компания на Бриджит. След Великден свекърва ѝ я помоли да остане, защото дъщерите ѝ трябваше да заминат — децата им посещаваха епархийски училища и не можеха да отсъстват. Долорес обясни, че и нейните деца не трябва да отсъстват. Бриджит въздъхна, но я накара да обещае, че всяка събота и неделя ще ѝ идва на гости. Прегърна Долорес.

— Струва ми се, че те обичам повече от собствените си деца. Разбирам те, Долорес. Сигурно знаеш, че когато съпругът ми беше млад, а аз изкарах пет бременности една след друга, той имаше връзка с една известна скулпторка. Талантът ѝ беше посредствен, но беше същинска кралица на красотата. Той ѝ осигури луксозен живот, организираше изложби и насилваше приятелите си да купуват творбите ѝ. Връзката им продължи цели десет години. Е, идваше си за празниците и уикендите, но с децата се занимавах само аз. Той стигна дотам, че изневери и на скулпторката с една емигрантка, някаква безпарична принцеса. Устрои и нея и се говори, че племенникът ѝ, който след няколко години внезапно отиде да живее при нея, всъщност е негов син. Знам какво си изтърпяла с Джими, той приличаше на баща си. Знам, че и закъсненията на Майкъл са свързани с някаква жена, но Джойс е кротко момиче — погълната е от децата и никога няма да ѝ мине през ума, че той я мами. Освен това и тя като мен има църквата за утеха. Но на теб ти съчувствам, защото, макар да си католичка, религията явно не играе важна роля в живота ти. Когато аз се омъжих, нямаше към кого друг да се обърна, освен към църквата. Когато едно от децата ми се разболя тежко от дифтерит, аз се молах. Дадох обет, че ако оздравее, всеки ден ще ходя на служба. Лекарите я бяха отписали, но на другия ден започна да се оправя. Църквата ми вдъхваше сили. Защо и ти не се обърнеш към нея, Долорес? Децата ти ще израснат и ще те изоставят. Тялото ти е пълно с незадоволена страст, както беше и моето. Но ще почувстваш, че ако обичаш Исус, нашия Бог, ще намериш облекчение и вътрешната ти сила ще се увеличава, докато изцяло те изпълни. Е, няма да е лесно, но помни, че винаги съм готова да ти помогна.

Долорес се върна в Ню Йорк. Децата тръгнаха на училище. Потърси Бари във фирмата и ѝ казаха, че е заминал за великденските празници на Бермудските острови. Отдъхна си. Откъде би могъл да

знае кога тя ще се върне? Беше ѝ се обадил, когато свекър ѝ почина, беше дошъл и на погребението, а тя му обясни, че трябва да прекара Великден във Вирджиния.

Отиде на разговор с един свещеник, който винаги беше много любезен с нея и изглеждаше по-светски човек от останалите. Обясни му как хем вярва, хем не вярва. Той се постара да ѝ даде уместни съвети. Отиде да се изповяда. Четеше молитвите на Кръста, но не намираше вътрешна сила. Бриджит я беше открила, но нищо чудно винаги да я е носила в себе си. Ако Джими не беше станал президент, щеше да го зарече още след първата му извънбрачна връзка. Тимоти Райън не беше президент и все пак Бриджит беше останала и отгледала децата му, като търсеше опора в църквата.

Животът потече с всекидневния си ритъм. Помагаше на Мери Лу да учи френските глаголи, гледаше телевизия с децата, в девет часа ги изпращаше да си легнат. Една вечер беше особено неспокойна. В единайсет часа чу звънеца, който извести, че вестниците „Нюз“ и „Таймс“ са пристигнали. Излезе, взе ги от пощенската кутия и ги отнесе в спалнята си. Легна си и внезапно сърцето ѝ се вледени. На първата страница на „Нюз“ видя снимката на Бари. Беше се оженил за Деби Мороу на скромна церемония на Бермудските острови!

Лежа будна до три часа. Значи в Лондон беше осем. Даде поръчка за разговор със сестра си и я свързаха почти веднага.

— Доло! — Нита беше ядосана, че я будят толкова рано. — Какво има? Съжалявам, че не успяхме да дойдем за погребението, но изпратихме телеграма и цветя...

— Стига с това погребение. Искам да те питам нещо.

— Не можа ли да изчакаш по-цивилизован час?

— Не можах, неотложно е. Разбери дали барон Ерик дьо Савон все още иска да се ожени за мен.

Нита изведнъж се разсъни.

— Сериозно ли говориш?

— Напълно.

— Добре, ще го открия. Мисля, че е в Париж... Не, беше тук миналата седмица и каза, че заминава за Швейцария. Ще го открия и ще ти се обадя.

Нита позвъни след един час.

— Каза „да“ и да отслабнеш десет килограма. Обича жените му да са кльощави.

— Кога ще ми се обади?

— Ти трябва да му телеграфираш, когато отслабнеш с десет килограма.

И Нита затвори телефона.

ЩАСТЛИВ СЪЮЗ

Долорес отиде при лекаря, посочен ѝ от Нита. Предписа ѝ зелени хапчета за загуба на апетит. Заживя на черно кафе, диетични газирани напитки и риба веднъж на ден. Повика отново тренъора и всяка сутрин работеше по един час с него. Два пъти седмично ходеше на сауна. За пет седмици отслабна с единайсет килограма. Обади се на Нита.

— Тежа петдесет и три кила.

— Не може да бъде. Ти си с осем сантиметра по-висока от мен, а аз тежа петдесет.

— Повтарям, че тежа петдесет и три килограма. Кажи му, ако иска, да дойде да ме претегли.

Същия следобед получи дванайсет дузини рози. След двацет и четири часа пристигна баронът. От летището дойде направо в апартамента ѝ. Беше облечена с черен панталон и черен пуловер. Беше тънка като молив.

Когато влезе, той я огледа внимателно и кимна с одобрение.

— Свършила си чудесна работа. А сега за сватбата. Предлагам да я направим в моята къща в провинцията. Намира се на трийсет километра от Париж, но е същински замък. Сестра ти вече подготвя списъка на гостите. Поканил съм всички видни държавници. Да съобщим ли на тукашните вестници? Хората ми чакат.

— Преди да го съобщим на вестниците, трябва да направиш едно нещо — тихо рече тя.

— Какво?

— Да дойдеш с мен във Вирджиния и да кажеш на Бриджит.

Усмивката му беше сияйна.

— С най-голямо удоволствие. Самолетът ми чака на летището.

— Първо трябва да ѝ се обадя.

Отиде в спалнята. Бриджит веднага вдигна слушалката.

— Тъкмо се канех да обядвам. Здрава ли си?

— Чувствам се прекрасно.

— Долорес, не искам да звуча като мърмореща свекърва, но не си ме посещавала от месец и нещо.

— Трябваше да уредя някои важни дела.

— Отдала си се на църквата!

— Не, Бриджит, опитах, но... Слушай, въпросът е важен, мога ли да дойда да поговорим?

— Смятах да те изненадам и в края на седмицата да дойда в Ню Йорк.

— Неотложно е, Бриджит. Мога ли да дойда днес следобед?

— Разбира се.

Върна се в дневната. Ерик говореше по телефона. Направи й знак да пази тишина, а след това заяви:

— Чудесно, купи го целия. Ще ти се обадя по-късно. — Затвори и се обърна към нея. — Трябваше да се погрижа за някои дреболии.

— И аз се погрижих за моите — бавно отвърна тя. — Свекърва ми се съгласи да отидем днес следобед.

— Добре. Тръгваме веднага. Ще предупредя пилота.

Той отиде до телефона. Тя наблюдаваше грубите му пръсти на шайбата. Скоро щяха да докосват тялото ѝ, щеше да ѝ се наложи да целува тези дебели бърни. Втурна се в спалнята и бързо се преоблече с костюм. Полата направо падаше от нея. Нищо не ѝ ставаше, освен няколко панталона. Сложи най-хубавия и взе едно сако.

— Нямам дрехи — обясни тя, когато влезе в дневната. — Толкова съм отслабнала, че нищо не ми става.

— Утре ще си купиш всичко, от което имаш нужда. — Мълчаха по целия път до летището. Видя самолета, който ги чакаше. Пилотът и вторият пилот стояха „мирно“ пред него. Един стюард им помогна да се качат. Вътре Ерик ѝ подхвърли една кутия.

— Махни това палто. Донесох ти ново.

Тя отвори кутията и докосна невероятната мекота на самура.

— О, Ерик, колко е красиво. Но не мога да го нося с панталон.

— Вече можеш всичко. Не го забравяй. А и ми харесваш с тесен панталон и впит пуловер. Облечи го.

Тя го пробва и се развъртя из самолета като дете. Стюардът донесе голяма кутия ирански хайвер и бутилка шампанско.

— Днес ще нарушим диетата ти — обяви Ерик.

И Долорес като малко дете седя, облечена в самуреното палто, и яде хайвер през целия път до Вирджиния.

Бриджит не се изненада при вида на барон Ерик дьо Савон. Посрещна го сърдечно. Сети се, че се били виждали на погребението на сина ѝ.

— Но сега поводът е щастлив. Дойдох да поискам ръката на снаха ви.

За миг Бриджит се втрещи. След това погледна Долорес.

— Мога ли да поговоря със снаха си насаме?

Ерик изискано се поклони и се оттегли в дневната. Долорес смирено последва Бриджит до малкия ѝ кабинет.

— Съблечи това крещящо палто — рече Бриджит. — Самур през април?

— Току-що ми го подари. В самолета.

— Откога трае всичко това?

— Поиска да се оженим преди една година, когато децата и аз бяхме при Нита. Тогава му отказах категорично.

— И защо промени решението си?

— Бриджит, приближавам четирийсетте, а нямам никого. Не мога да продължа да живея с по трийсет хиляди годишно. Започнах да харча от основния си капитал, вземам назаем от Нита...

— Ако ми беше казала, щях да ти давам повече пари.

— Не е там работата. Разходите ми ще се увеличават. Близнаците ще трябва да постъпят в колеж. Мери Лу също, длъжна съм да ѝ осигуря и съответен дебют в обществото. Не мога да се оставя да ме издържаш. А и близнаците имат нужда от баща.

— Но той по-скоро може да им бъде дядо!

— Бриджит! — Долорес падна на колене и сложи глава в скута на свекърва си. — Толкова съм самотна. Ти си единственият ми близък човек. Но имаш деца и внуци. А аз нямам близък приятел. Уморих се да бъда легенда, уморих се да цепя центовете на две, уморих се да използвам Майкъл за придружител...

— А съдията от Върховния съд?

— Какво съдията? — Долорес се ядоса. — И той е над шейсетте, само че няма пари.

— Пари — повтори Бриджит. — Това ли е единственото, на което държиш?

— Бриджит, ти не знаеш какво значи да ги нямаш или непрекъснато да се тревожиш за тях. Не можеш да ме разбереш. Никога не си изпитвала моя вид самота.

— Но този човек... не можеше ли да е някой друг? Защо не поощри Бари Хейнс, когато жена му почина? Толкова е хубав, тъкмо мъжът, за когото трябваше да се омъжиш.

— Бриджит — бавно рече Долорес, — обичах го с цялото си сърце. Но и той трябваше да се ожени за пари. Едва не разби сърцето ми.

Очите на Бриджит се навлажниха.

— Не знаех. — Въздъхна. — Разбира се, ще трябва окончателно да скъсаш с църквата.

— Ще възпитам децата си като католици, но няма да сключа църковен брак.

— Можеш ли да приемеш това?

— По-лесно от самотата и болката, които познах.

Бриджит стана и отиде в дневната. Протегна ръката си на Ерик.

— Моите поздравления, господине, и се надявам да направите снаха ми щастлива.

Той ѝ целуна ръка.

— А вие ще ни направите ли честта да дойдете на сватбата?

— Кога и къде ще бъде тя?

— Във вилата ми извън Париж. След десет дни. Ще изпратя самолета си за вас.

— Ще дойда. Синът ми и трите ми дъщери — също.

— Госпожо, карате ме да се чувствам горд — дрезгаво изрече той.

— А сега трябва да си почина. Вече не съм млада и такива изненади ми струват много. Ще се моля съюзът ви да бъде щастлив.

БРАЧНОТО ЛОЖЕ

Долорес не можеше да си представи каква бурна дейност ще се развихри през следващите десет дни. Отслабна с още един килограм, стремеше се да потулва неприязънта, която децата изпитваха към Ерик. Новината обиколи света по всички първи страници и корици. По време на подготовката и подписването на брачните договори адвокатите на двете страни се срещаха многократно. Сетне Ерик я изпрати с децата в Париж и поради това Долорес си спести купищата вестникарски коментари, които сурово осъждаха решението ѝ. Америка беше бясна. Тяхната принцеса ги беше измамила. Те бяха я направили принцеса. А сега се беше превърнала в мишена за хвърляне на кал. Жените пишеха пълни с омраза писма до вестниците. Излизаха редакционни статии против брака ѝ, всички изглеждаха отвратени от сделката, хиляди пълни със злоба писма пристигаха, адресирани лично до нея. Като отвори няколко, избухна в сълзи. Беше се настанила в парижкия хотел „Риц“. Ерик беше наел цял етаж за нея, децата и прислугата, която ѝ бе осигурил. Тя знаеше, че е изхарчил неколкостотин хиляди за рокли, обувки, бельо, нощници. Купи ѝ още три кожени палта. В деня преди сватбата всички се пренесоха във вилата му.

Пристигнаха Бриджит, Майкъл, Джойс и трите сестри. Ерик ги настани в разкошни апартаменти. Долорес не можа да повярва на очите си, като видя „вилата“. Нейният „булчински апартамент“ представляваше трийсетметрова спалня, огромна стая за обличане, стая за обувки, отделно помещение за шапки и трето за дрехи и кожи. Следваше още една стая за обличане, сауна, баня с биде и вкопана вана за шест души. Във вилата имаше вътрешен басейн и ледена пързалка, извън нея се простираше открит басейн, заобиколен от двайсет декара земя.

Вечерта преди сватбата Ерик раздаде подаръци на всички. Нита получи ръчен часовник „Вашерон“ с брилянти. Бриджит — античен кръст, инкрустиран със скъпоценни камъни. Децата получиха купища игри, играчки, велосипеди и по един кон. След това Ерик окачи на

врата на Долорес огърлица от брилянти и рубини и ѝ подаде съответстващи обици.

— Сложи си ги сама.

Изчака да ги закачи на ушите си, взе ръката ѝ и ѝ сложи пръстен с най-едрия и чист диамант, който беше виждала. Всички ахнаха.

— Колко карата е? — попита Нита.

— Шейсет — отвърна Ерик. — Това е най-безупречният брилянт в света.

Прекара нощта в апартамента за гости, но беше твърде напрегната, за да заспи. Никога досега не беше виждала такова харчене на пари. Нямаше търпение да зърне презокеанския лайнер. Следобеда беше подписала окончателния предбрачен договор. Беше точно както ѝ го беше обещал. Попита се какво ще стане след сватбата. Може би щяха да прекарат медения си месец на лайнера. Меден месец... Прекара ръце по тънкото си тяло. Божичко, утре през нощта това тяло щеше да е негово, щеше грубо да го мачка, да го обладава. Почти усети устните му да я лигавят. Стана от леглото и взе две приспивателни. Глътна ги с уиски.

На сутринта камериерката едва я събуди. Изкъпа се в състояние на летаргия. Пристигна фризьорът. Трябваше да остане в апартамента до пет часа, когато щеше да започне церемонията. Булчинската рокля беше стилна, семпла и съвършена.

Когато се изправи пред огледалото, разбра, че никога не е била толкова хубава. Ако Бари можеше да я види... Но разбира се, че щеше да я види, защото баронът беше разрешил на журналистите да вземат десетминутно интервю след церемонията и да направят снимки. Зачуди се какво ли мисли Бари за всичко това. Дали не си беше въобразил, че ще го чака и ще продължат както преди? Е, беше му натрила носа. Беше натрила носа на целия свят!

По време на сватбената церемония не посмя да погледне Бриджит и децата. Когато свърши, прегърна всички. На масите беше сервирана пищна вечеря за сто души. Зад всеки втори гост стоеше по един лакей. За всички жени имаше подаръци.

В единайсет часа гостите се разотидоха. Тя се притисна към Бриджит. Ерик ги изпращаше в Париж с колите си — беше им резервирал апартаменти в „Риц“. Утре частният му самолет щеше да ги върне в Щатите.

Долорес лежеше в брачното ложе на булчинския апартамент. Къщата беше празна. Носеше новата си бяла сатенена нощница и се взираше в празното място до себе си. Когато последният гост си тръгна и се бяха качили горе, тя с изумление видя, че той се преоблича в сив костюм.

— Къде отиваш?

— При любовницата си, тя ме чака.

И я остави недокосната. Дори не се постара да я заблуди. Всичко беше ясно. Долорес вдигна ръка и се загледа в пръстена. Камъкът грееше като огънче в полумрака. Потърка го в сатенената си нощница и отново се втренчи в него, а сълзите не спираха да се стичат по лицето ѝ.

Издание:

Джаклин Сюзан. Долорес
Американска. Първо издание
ИК „Колибри“, София, 1993

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.